

Ofițeri KGB au fost trimiși în secret pe Lună și abandonati

• Înainte de primirea misiunii, au fost mințiți că sunt iradiați și mai au puțin de trăit

pag. 8

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

Flacăra

Nr. 14 • 6-12 aprilie 1994 • 24 pagini — 200 lei — 3.70 DM •

Fondată în 1911 de
CONSTANTIN BANU

Editată de
PUBLICATIILE
Flacăra

Director
general
GEORGE
ARION

Redactor șef LIVIU TIMBUS

SĂLILE DE CONCERT SUNT INVADATE DE PIRAȚI

• Una din victime a fost Sergiu
Celibidache

pag. 17

Folosind metoda

„amprentelor genetice“

Corpurile Romanovilor au fost, în sfârșit, identificate

• Verdictul a fost dat de o echipă
de cercetători englezi

pag. 12-13

Sondaj de opinie

ÎNCOTRO?

Un pic mai bine
pentru
dumneavoastră

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL. 01-312.99.83; FAX 01-312.75.69

O dezvăluire târzie

Ecaterina Teodorescu a avut calități de bioterapeut

pag. 9.

Răspunsuri — la calendele grecești?

Gândindu-ne la vizitele în străinătate ale președintelui Iliescu, oricât am încerca să-i scotocim bagajele politice și diplomatice, este imposibil să găsim argumente care să conferie respectivelor voiaje dacă nu rangul de eveniment istoric, epocal etc., măcar pe acele de eveniment major, de importanță maximă pentru soarta țării. Dl. Iliescu n-are noroc și basta, n-aj ce-i face; ocazia unei vizite istorice îl ocolește cu o perseverență care ar fi de-a dreptul strigătoare la cer, dacă n-ar fi pur și simplu nostimă; traseele sale sunt cuminti, liniștite, chibzuite, „pozitive”, călduțe și au calitatea că se înscriu perfect în cea mai banală rutină prezidențială. Anul trecut, preț de o clipă, președintele a avut emoții și inițial i-a bătut un picuț mai tare, crezând că în sfârșit a sosit momentul să danseze cu istoria, dar n-a fost decât o nevinovată păcăleală a soartei și a conjuncturii de care are parte, pentru că vizita sa la Bruxelles, la sediul NATO, a fost destinată protocolului într-un grad mult mai mare decât se aștepta și n-a defrișat nici-un mărăcinis politic, jocurile fiind oricum făcute dinainte și cunoscute de toți cel cât de cât informați. Acum să nu fim răi și să nu-i punem dlui Iliescu în călcă totuși, de vină mai e și conjunctura, cum spuneam; pe vremea războiului rece era simplu: cum făcea o vizită neașteptată în partea „cealaltă”, cum riscă o invazie militarizată și aeropurtată și-ntr-o clipă te trezeai drept în mijlocul vârtejului de stiri și comentarii de pe planete; pe când azi, ce să faci dl. Iliescu? Să se ducă val-vârtej la Moscova și să-i spună drept în față lui Eltin „Am venit să-ți spun că n-avem ce discuta!”? N-o face el Snegur, cum s-o face dl. Iliescu?

Lăsând gluma (amară) deoparte, să notăm că recenta vizită a președintelui în Grecia nu depășește cadrul unor contacte de serviciu în zonă. Lucrurile în Peninsula Balcanică sunt destul de incerte și-n situații de-astea e bine să mai schimbi o vorbă amicală cu vecinul, peste gard; mai înțrebi de una, îl mai spui de alta, îi arăți bicicleta, că s-a cam lăsat o roată, poartă-ți împrumutată pompa, sau îți-o umfliă el (cu totul!). Prezența în delegația de la Atena a dlui Novac, proaspătul ministru al Transporturilor, pune însă piporul în această vizită altfel destul de mălăioasă. Este însă de căutat ca unul din punctele cheie ale discuțiilor din capitala elenă a fost ceea ce se numește „afacerea Petromin”. Întâlnirea cu Vardinogiannis, stea de primă mărime în constelația armatoriilor grecești, omul cu bani din spatele lui Kotsoumis (și despre care presa a scris că a asigurat finanțarea acestuia cu 125 de milioane de dolari, care de fapt praveau de la KGB) îl atrage pe dl. Iliescu fiind cel puțin la curent cu detaliile și probabil toate dedesubturile afacerii Petromin, lucru de altfel presupus odată cu dezvoltarea implicării generalului („pedeserist”!) Grylakis în ghemul de combinații ce s-au țesut în jurul botei noastre flote; lucru iarăși de presupus din moment ce Paul Teodorescu a fost tuțelat de premierul Văcăroiu, care — s-a spus de nenumărate ori — nu mișcă un deget fără binecuvântarea președintelui Iliescu. Ce interese politice capitale se ascund în spatele afacerii Petromin? Are această girul președintelui Iliescu? Ce caută banii KGB-ului în toată povestea? De ce nu vorbește dl. Traian Băsescu, omul care în mod cert știe despre ce este vorba? Ce înțelegeri s-au stabilit acum la Atena? Iată întrebări care au devenit fierbinți în urma recentei vizite prezidențiale. Și ale căror răspunsuri nu vor veni, cred, prea curând...

În rest, în săptămâna care a trecut, aceeași tristețe galopantă; și moartea generalului Ștefan Gușu, omul care a oprit cu fermitate intrarea trupelor sovietice în România în Decembrie '89 (primete-l, Doamne, și odihnește-l!); și sosirea, în aceeași zi (!), a ministrului rus al Apărării, Pavel Graciov, la București...

EUGEN CHIROVICI ■

„Eu am specificat aici, am spus numai ce s-a afirmat. Și m-a durut cu atât mai mult cu cât afirmația era enormă și nefondată: că s-a dat de sus — sugestia era că de la președinte — s-a dat un ordin să se lichideze aripa pro-occidentală din SRI. Sugestia era că există vreo trei aripi, dintre care una pro-occidentală, și acum eu m-am făcut satrapul care îndepărtează, decimează, aruncă afară aripa asta pro-occidentală. E o afirmație pe cât de enormă, pe atât de nemeșită”.

LA CONFERINȚA DE PRESĂ A DIRECTORULUI SRI NU S-A RUPT NICI O PISICĂ • Dl. Măgureanu a punctat copios

Directorul adjunct al SRI, generalul DUMITRU CRISTEA, a fost, în ciuda promisiunilor (amenințărilor?) anterioare, marele absent al conferinței de presă; poate data viitoare... De data asta a stat tot timpul în balcon, privind lumea de sus, dar cu multă atenție...

„Celebra” Angela Băcescu, de la Europa, stă cu ochii pe directorul SRI ca pe butelie („De trei ani de zile sunt pe urmele dvs., să văd dacă sunteți patriot sau nu”). Gata, ne-am liniștit, marchiza ingerilor veghează!

Eugeniu Dragoș, de la Națiunea, aflat în plin puseu erotic pentru Pavel Coruț — spaimă „butușilor”, revărsă pe capul domnului Măgureanu un ghiveci acuzator cu iz de moldan și-l somează pe directorul SRI să concureze la un test de inteligență cu autorele de (sub) literatură politico-spionistică-fantastică. Apoi îi cere brusc demisia. Dl. Virgil Măgureanu: „Nu vă răspund, nu vă consilier un interlocutor! Chiar ați reușit să mă supărați”. Să dea Dumnezeu!

Dialogul revistei FLACĂRA cu directorul SRI

— Domnule Măgureanu, vă sunt cunoscute afirmațiile generalului Nikos Grylakis, conform cărora a contribuit în mod decisiv la alegerea președintelui Iliescu. Întrebarea este dacă dvs. sau altcineva de la vârful SRI a contribuit în mod decisiv, să-l zicem în contrapartidă, la... căderea fostului premier Mitsotakis.

— N-avem implicare în asemenea malversajuri... Domnu! Chiriac, vă citesc de multă vreme, sunt absolut convins că aveți întrebări mai...

— Nu, de fapt întrebarea era dacă vi se pare firească o asemenea preocupare a unui, să-l zicem așa, coleg de-al dvs.

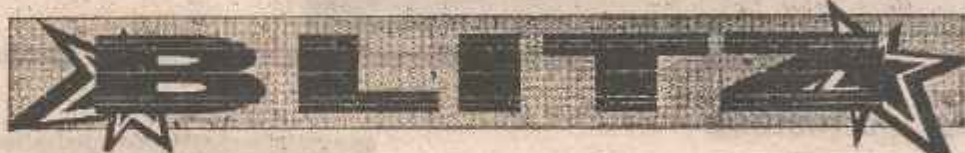
— Nu mi s-a părut, nu mi s-a părut, din evoluția cazului Grylakis, că el este întotdeauna foarte responsabil de ceea ce afirmă, dacă într-adevăr a spus ceea ce dvs. ați zis aici.

— Deci puneți la îndoială faptul că ar fi spus...

— Nu cunosc sursa. Nu m-ar mira să o fi afirmat. Este oricum o enormitate. N-ar fi avut cum să facă ceea ce a pretins că face!

— Tocmai, și găsesc că ar fi fost firească aveți o reacție publică foarte netă. De ce nu s-a întâmplat așa?

— (pauză, apoi mai mult pentru sine) Mda...

■ ■ Dom' Mănzatu și conu Martian sunt la cutițe. Velele PDSH a călcat cu stângul peste linia trasată de partid și s-a lăsat invitat la TV alături de dl. Dinu Patriciu, care-l făcuse Văcăroiu pe dobitoc și trebuia supus unui embargo atât de necruțător încât să crape ONU de ciudă! Domnii Mănzatu și Patriciu au tras o gura pe micuț ecran, în emisiunea lui Mihai Tatuliuc, drept pentru care vicele Camerei a sărit în sus, da' pe linia de partid, iar dl. Mănzatu a sărit și mai în sus, pe linia de orgoliu: „Mă numi dictază nimeni cu cine să mă-nălinesc și cu cine să vorbesc!” Careci. Cutițe, cutițe — problema e care-s mai ascuțite...

■ ■ În absența opoziției care a părăsit sala în semn de protest și n-a participat la votarea Legii Impozitului Agricol, majoritatea parlamentară a tăbărit pe țaranul român și l-a lăsat lat, după care s-a tras deoparte, făcând loc și așteptând să vină președintele Iliescu și să-i promulge și el una în numele Tatuliuc Bietul care se culege de jos și pleacă-n boii lui, năvuit, nemăștiind nici cine s-a prefăcut că-i dă pământul, nici cine o să-l la de-a binelea, nici cine l-a mai și tras cu arcu!... (guvernamental).

■ ■ Curenții de adâncime din SRI încă mai fac valuri la suprafață. Generalul maior Virgil Măgureanu l-a demis pe generalul maior Gheorghe Diaconescu, iar generalul maior Dumitru Cristea stă și el cu un picior pe post și cu o mână pe demisie. Grea viață de general, era mai simplă când erau maiori. Deocamdată, fișetul dlui Diaconescu e tot sigilat (cu dosarele lui explozive cu tot), iar dezvoltările promise de dl. Cristea tot sigilate — făcând încredințarea(n)ă a fost driblată la comisia parlamentară, dar acorul la pauză este alb și urmează repriza a doua. Așa că să mai avem răbdare un pic; că tot n-o să aflăm nimic; dacă aveau ceva de spus, oamenii ăștia o făceau direct și de la-nceput, fiii liniștiți! În materie de SRI, când se crapă de gura o somnă că se face noaptea...

■ ■ La sfârșitul recentei conferințe de presă de la SRI, l-am întâlnit la ușă pe dl. Dumitru Cristea și l-am întrebat ce va face „după”. A răspuns răsând că până acum are cel puțin 15 oferte de la diverse firme, inclusiv din partea presei! N-am mai întrebat care publicații, pentru că oricum n-ar fi spus și oricum știm (da' nu spunem nici noi). Dar dacă pe dl. Cristea îl bate gândul cumva către Ultimul cuvânt, ar fi mai

bine să se lase păgubav, pentru că acolo veghează Emilian Valeriu, omul care desființează tot pe ce pune mâna, pentru că are în sânge microbul cenzurii și al altor manevre obscure.

■ ■ Ca tot vorbim de falimente — în Cluj, pe 1 aprilie, Caritasul s-a-ntrăcut pe sine: nu numai că n-a plătit câștiguri și n-a dat bani în-ai oamenilor, dar nici lefurile angajaților nu le-a plătit, iar aceștia s-au foarte supărat și-au început să dea cu declarații-n populație și-n presă: doamna Sabina Funar — zice unul — a luat bani peste rând acum trei săptămâni, fiind înscrisă pe bordourile speciale. Ca să vezi! Cine spunea că bietu' Stoica nu mai are nici după ce s-a bea apă?

■ ■ Umblă vorba că ar fi posibil, totuși, un guvern de coaliție PDSR-PD-PNTCD. Să fim serioși, PDSR și PNTCD au intrat deja în campanie electorală pentru alegeri anticipate, după cum declară liderii respectivi. Nu mai e timp de cai-verzi pe pereți.

EUGEN CHIROVICI ■

P.S. Domnu' Vadim. Te frământă grija cu ce bani se duc în străinătate ziariștii de la FLACĂRA. Stai, omule, liniștit, nu te mai omori cu firea. Avem bani. Mulți.

— NICOLAE M. RODOVEANU

GEORGE ARION

VIAȚA
SUB
UN PREȘEDINTE
DE REGAT

Unora nu le cade bine MEMORIALUL DURERII

În Mediaș, un om umblă iarna îmbrăcat numai în sacou și zice că-i este cald. Ion Seicean, tot din Mediaș, a fost închis prima oară, câteva luni, la 16 ani, apoi, la 18 ani, pentru 13 ani, împreună cu Paul Gama, Adrian Marino, Nicolae Balotă. Motivul? Uneltire împotriva orânduirii sociale – cineva l-a denunțat că are în portofel o poezie scrisă de Radu Gyr. Cel care l-a bătut la anchetă și l-a scos toți dinții din gură cu loviturile lui trăiește în același oraș. Uneori, inevitabil, se întâlnesc

pe stradă și călăul își întreabă stingerit victima ce mai face. Aceasta nu sare la bătaie, n-ar vrea să-l schingiuiască la rândul ei, să-l suprimă – nu nutrește nici un gând de răzbunare. I se uită numai drept în ochi; bruta cu chip de om își coboară capul și pleacă prelingându-se pe lângă ziduri.

Pe Ion Seicean îl vizitează fiul fostului său anchetator. Stau îndelung de vorbă, prietenește, și tânărul îi spune că tatăl lui izbucnește câteodată în plâns, aparent fără nici un motiv.

Ion Seicean l-a cunoscut bine și pe ruși, dar nici unul nu s-a purtat cu el la fel de sălbatic cum s-au purtat securiștii români, zeloși să-și dovedească fidelitatea față de partid și de stat și să mai urce o treaptă în ierarhia socială.

În Mediaș, un om umblă îmbrăcat vara în palton și dădăie de frig.

Unul dintre colegii de închisoare ai domnului Seicean a fost un orb. Acesta auzise de miracolele pe care le făcea un doctor din Odessa care, scriau ziarele, cu înalta sa știință sovietică, redase multora văzul. S-a dus la el, a cheltuit o găoază de bani de pomană și, reîntors acasă, n-a avut de lucru și a vorbit în stânga și în dreapta despre medicul respectiv ca despre un șarlatan. Dar în marea Uniune nu aveau cum să existe șarlantani. Șarlatan a fost orbul care n-a vrut să se vindece și de aceea a fost aruncat în temniță.

Iar unora nu le cade bine când aud de Memorialul durerii.

Îi socotesc o blasfemie fiindcă răcolește trecutul nu așa cum a spus Marx – omenirea se desparte de trecutul ei răzând – și îl prezintă celor care nu-l știu cum a fost, sau celor care nu mai vor să știe cum a fost, redeșteaptă patimi, învrăbește, arată vinovați care s-au strecurat prin anii și-și apără pavăza de cumsecădenie și o-nestitate tălărită cu atâtea migală.

Ce dacă au fost atâția închiși pe nedrept, schingiuiți, omorâți de către regimul comunist, a trecut atâtea vreme de atunci, de ce se leagă Lucia Hossu Longin de culpabilitățile acelor timpuri, acum sunt bătrâni, neputincioși, au copii și nepoți, cum să-i facă de rău povestindu-le fărâșele? Nu e nevoie de nici un rechizitoriu, de nici un proces, așa a fost epoca, fiecare și-a făcut datoria cum s-a priceput mai bine, unii ca victime și alții ca tortionari. Ce, acestora din urmă le-a fost ușor să vadă atâtea sânge, atâtea cadavre, atâtea suferință?

În Mediaș, un om umblă îmbrăcat vara în palton și iarna numai în sacou.

În 1948, copil fiind, niște securiști cinici l-au silit să asiste la scena omorârii în bătaie a unchiului său.

Dnii FRIEDERICH KÖNIG și GUNNAR JANSSEN au tras concluzia:

Impresia generală privind „europenizarea” României este favorabilă

Interesul raportorilor Consiliului Europei s-a îndreptat mai ales (și bine a făcut!) spre acțiunile legislative îndreptate împotriva ziariștilor și spre măsurile privind restituirea proprietății (în primul rând a caselor și terenurilor)

La încheierea vizitei lor în România, raportorii Consiliului Europei, dr. Friedrich König și dr. Gunnar Jansson, au răspuns întrebărilor ziariștilor, timp de circa trei ore, după un „discurs” introductiv susținut de dl König, care a ținut să precizeze rolul esențial avut de raportul favorabil întocmit de ei, în urmă cu un an, pentru admiterea României ca membru cu drepturi depline în Consiliul Europei. Același rol important l-au avut Convenția Democratică, prin atitudinea constructivă adoptată, precum și organizațiile minorităților naționale. Votul favorabil a arătat, de fapt, încrederea Adunării Parlamentare Europene în angajamentele asumate de guvernarea României, în respectarea recomandărilor C.E. Această ultimă vizită a avut drept scop verificarea modului în care respectivele angajamente asumate au fost duse la îndeplinire, România urmând Estonia și Slovacia și precedând Bulgaria. Raportorii s-au dovedit a fi extrem de bine informați, zilele petrecute aici în compania tuturor organizațiilor contactate anul trecut, întâlnirea cu ministrul Justiției, dl Iosif Gabriel Chiuzbaian, cu alți membri ai guvernului, cu președintele Iliescu, cu membri marcanti ai opoziției, cu reprezentanți ai cultelor etc., contribuind la clarificarea multor nedumeriri privind procesul democratizării României. Domeniile de interes major pentru C.E. au fost prevederile legislative referitoare la pedepsele suplimentare pentru ziariști și restricțiile privind retrocedările de proprietăți. În general, impresia raportorilor este una favorabilă, dl König arătându-se

foarte înțelegător în ceea ce privește dificultatea obiectivă a anumitor demersuri, dar precizând: „Aceasta nu trebuie folosită ca scuză pentru a nu face nimic”. În plus: „Anumite amendamente votate în Parlamentul României vor determina adoptarea unor legi care contravin recomandărilor Consiliului Europei și a convențiilor internaționale, mai ales că, am înțeles, România va ratifica, în curând, Convenția Europeană a Drepturilor Omului”. Printre altele, raportorii C.E. au reținut atitudinea noului ministru al Justiției de a reexamina „cazul Turianu” și, evident, de a lua măsurile necesare, grațierea celor opt etnici maghiari, atitudinea dlui Vasile Manea Drăgulin, procuror general, față de arestarea ziaristului craiovean Nicolae Andrei, arestare considerată nejustificată. Grațierea membrilor supleanți ai C.P.E. a fost considerată o prerogativă exclusiv prezidențială și, deci, la latitudinea dlui Ion Iliescu.

În ceea ce privește problema minorităților naționale, raportorii ne-au asigurat că au constatat progrese și că, în orice caz, nu suntem singura țară din Europa confruntată cu asemenea probleme.

Ca o posibilă concluzie, prezentăm poziția celor doi raportori referitoare la percepția asupra României și rolul acesteia în zonă: „Noi considerăm România o țară europeană, prin poziția geografică, istorie, tradiții și cultură. O țară de asemenea mărime și cu o asemenea poziție geografică poate juca un rol constructiv în zonă, poate deveni un pol de stabilitate, poate avea un rol important în securitatea regională”.

Întrebările adresate de FLACĂRA raportorilor C.E.

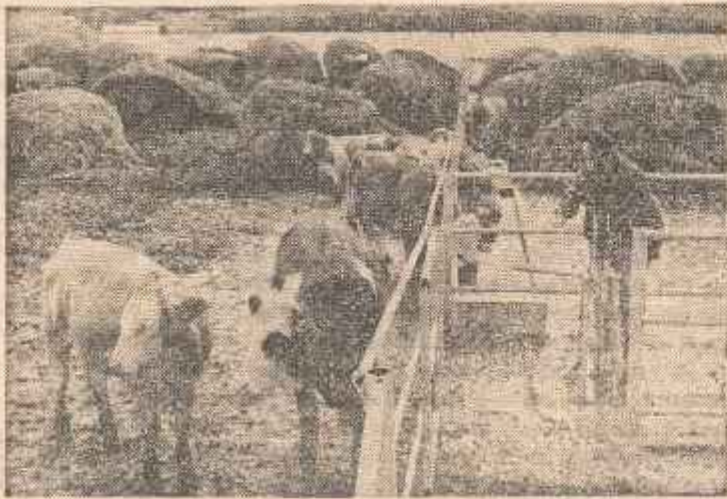

Vă rugăm să precizați poziția dvs față de recenta instalare în fruntea Ministerului Apărării Naționale a unui civil. A fost aceasta o recomandare expresă a C.E., așa cum au susținut oficialitățile guvernamentale?

Dr. F. König: „Recomandarea pe care am făcut-o se referea la demilitarizarea poliției. În toate țările Europei, poliția nu se supune legilor militare. Recomandarea a fost respectată în parte, prin numirea unui civil în fruntea Ministerului de Interne. Poliția, însă, cade sub incidența legilor militare, iar infracțiunile săvârșite de către polițiști sunt judecate în complete militare. Nu putem, în aceste condiții, afirma că recomandările noastre au fost respectate. În ceea ce privește numirea unui civil în fruntea Ministerului Apărării Naționale, precizez că nu a fost o recomandare a noastră. Nu este o necesitate absolută. Este adevărat că, în majoritatea țărilor europene, civilii conduc ministerele Apărării. Deci, decizia revine, în exclusivitate, Guvernului României, este la latitudinea acestuia”.

La întâlnirea avută cu președintele României, a vorbit, cumva, acesta despre anumite presiuni exercitate de Moscova pentru înlocuirea generalului Nicolae Spiroiu de la conducerea M.A.P.N., cunoscută fiind poziția favorabilă NATO a respectivului general? Dr. G. Jansson: „Categoric, nu!” (Înem să precizăm că dl Jansson a ascultat această întrebare cu multă, multă atenție, dar a răspuns relaxat...).

BRINDUȘA NICOLAE ■

S-A FURAT UN MILIARD?!

Pe data de 23 martie a.c., peste 500 de victime ale jocului de tip CARITAS din Suceava, organizat de S.C. LONA PRODIMPEX SRL, au devastat locuința părinților lui DAN ZUP, directorul societății (fiul unui fost securist), și pe cea a dlui FLO-RIN COSTISAN, director adjunct, infuriate de faptul că patronii au sîstat complet plata a 80 la sută din sumele depuse.

În aceeași zi, reprezentanții Poliției și ai Gărzii Financiare au chemat ziaristii la o așa-zisă conferință de presă, pîrînd foarte interesanți să afle dacă aceștia au intrat în posesia listelor cu domeniarii suceveni. Implicati în această afacere murdară. Publicarea acestor liste ar putea reprezenta începutul unei renașteri morale a Bucovinei. Așa cum au declarat reprezentanții legii, valoarea totală a încasărilor s-a ridicat la peste 5,4 miliarde lei, din care 100 milioane reprezintă comisionul organizatorilor și 408 milioane lei au fost împrumutați unor persoane fizice și juridice. Dacă valoarea totală a plăților a fost de 3,9 miliarde lei, se mîne. Într-o noapte unde se află aproape un miliard de lei, deoarece în contul Băncii Comerciale nu au mai rămas decât 11 milioane lei, așa cum a declarat dl. FLORIN COSTISAN, mulțimii infuriate. Există

opinia că sume imense de bani au fost sustrate circuitului bancar normal și împrumutate unor persoane fizice și juridice. De altfel, cifra dată de reprezentanții poliției pentru încasările statului prin TVA (17 milioane lei) este foarte mică, fapt ce ar fi în sprijinul afirmației de mai sus. Chiar dacă numeroși cetățeni cu care am stat de vorbă susțin că nu mai au încredere în poliștii locali, credem că aceștia vor fi obligați să-și facă datoria. Un lucru pare însă bizar: după numai 24 de ore de la conferința de presă amintită, oamenii legii au anunțat o altă cifră a încasărilor: 4,6 miliarde lei, cu 800 milioane lei mai puțin, prin intermediul cotidianului IL NORD PRESS implicat în această escrocherie. Trebuie menționat, însă, că reprezentanții Gărzii Financiare Suceava au decis interzicerea acestui circuit al plăților, la numai o săptămână de la înființarea sa, dar patronii au reușit să obțină o sentință favorabilă la Tribunalul Județean Cluj, în favoarea PUNR.

Brevetate de actuala putere, așa zisele locuri de înțrăit au devenit megabombă socială care au modificat radical echilibrul politic în favoarea opoziției, așa cum rezultă și din ultimele sondaje de opinie.

CONSTANTIN SEVERIN

Bucovina va trebui să importe vite?

Deși Bucovina se situează pe locul întâi pe țară în ceea ce privește efectivul de vite, totuși, populația urbană s-a confruntat cu o acută criză de lapte în ultimii ani. Am discutat cu medicul veterinar Paul Voicu, de la Oficiul de Reproducție și Selecție a Animalelor Suceava despre problemele unui sector vital pentru economia județului. Am ales ca termen de comparație anii 1989 și 1991.

Efectivul total de vite din județul Suceava a fost de 131.259 în decembrie 1989 și de 109.444 în decembrie 1991. Cele mai răspândite rase sunt: bălăta românească, bruna de Maramureș, friza (bălăta cu negru) și Pinzgauer. La începutul anului 1989, din numărul total de vite 87.809 aparțineau populației, 34.475 erau la CAP-uri, 8.100 la IAS-uri și 875 la alte unități. Pe data de 31 decembrie 1991, din efectivul total de 109.444 de vite, 105.082 se găseau în posesia gospodăriilor țărănești, 3.085 la IAS-uri și 597 la diverse asociații agricole.

Un indicator al producției de lapte îl constituie stocul de gestante (vacă și juninci). Acesta era de 74.000 la sfîrșitul anului 1989 și de 68.000 în decembrie 1991. Ca o primă concluzie negativă, se desprinde faptul că se tale prea mult din efectivul de vite. De asemenea, numărul de tauri a început să scadă îngrijorător de mult, deoarece există numeroase firme private care posedă licențe de export pentru tauri (în viu).

În afara cărnil, străinii valorifică pielea (pe care noi, adesea, o importăm), cât și unele organe interne pentru medicamente (din pancreasul de la taurine se fabrică insulina).

În ultimii ani, efectivul total de vite din țară a scăzut cu peste un milion de capete. În plus, baza furajeră nu este nici suficientă, nici diversificată. Se folosește, de multe ori, doar fînul, deși ar fi absolut necesare unele rădăcinoase suculente (cartofi, sfeclă furajeră, gulii), precum și concentratele. Un alt fenomen negativ îl constituie lipsa unui riguros control științific asupra evoluției vacilor, așa cum se procedează în țările civilizate. De asemenea, este necesară extinderea în-

sămîntărilor artificiale, la taurine, cu material seminal congelat. Specialiștii suceveni utilizează materialul seminal congelat produs de către SEMTEST Baia Mare. Acesta se păstrează, însă, în containere cu azot lichid, la o temperatură de -190°C. În România există un mare deficit de astfel de containere, fabricate din oțel special, sudat cu wolfram și care costă 850-1.000 de măruri bucata.

Pare de-a dreptul incredibil, dar trebuie semnalat faptul că au existat perioade, în ultimii ani, când Bucovina, patria cartofului, a trebuit să importe masiv cartofi (!!). Oare, curînd, va trebui să importe și vite?

CONSTANTIN SEVERIN

Scandal în Piața Universității

Săptămîna trecută, membri ai Asociației 21 Decembrie au demonstrat panourile metalice care împrejmuiau centrul Pasajului Universității, după care cu un fîrnăcop au spart o parte din manseta de beton. Acțiunea s-a vrut un protest la adresa firmei Di Apollo care a cumpărat în urma unei licitații acest spațiu, nu a făcut nimic, astfel că „totul arăta ca la început”. Revoluționarii au afirmat că nu fac altceva decât să lupte pentru ca Bucureștii să fie curăți, apoi nu spus că se tem să nu fie manevrați, mai ales că dl. Crin Balaicu nu ar fi înclinat în favoarea firmei Di Apollo în perioada licitației acest-

tui spațiu. Și-au mai amintit că și Asociația 21 Decembrie își exprimase dorința de a avea în proprietate acest spațiu, dar că nu au fost luați în seamă. Picătura care a umplut paharul a fost iminenta desființare a tarabelor cu cărți, și ziar „pentru care avem autorizație”.

După ceva timp a apărut un reprezentant al firmei și a început tratativele pentru reîmpărțirea sferelor de influență în pasaj, alături de un drapel și de o inscripție: „Jos javrele de orice culoare politică”. Subscriem.

LUCIA ȘTEFANOVICI

Din județul Dolj

DESPRE UNA, DESPRE ALTA

Presă pe urmele prefectului de Dolj

Presă craioveană, reprezentată prin ziaristii Mioara Roșca și Mircea Canțar, de la „Cuvîntul libertății”, a dus grave acuzații la adresa lui Alexandru Tobă, prefectul județului Dolj. Acesta este comparat cu un arendaș precum și cu Dinu Păturică, eroul negativ al romanului „Ciocoi vechi și noi” de Nicolae Filimon.

Astfel, prefectul este acuzat de faptul că, prin metode incompatibile cu funcția ce o deține, a reușit să obțină trei apartamente din fondul de stat. De asemenea, tot pe căi oculte, și-a transferat în proprietate personală 3,96 ha teren arabil, l-a pădure din satul Govodarva (Mehe-

dint), în localitățile doljene Malu-Mare și Leamna.

La toate aceste acuzații se adaugă altele ce vizează promovări ilegale în funcții de conducere, cât și faptul că Elena Tobă, soția prefectului, face parte din câteva consilii administrative. Pînă în prezent, prefectul județului Dolj, Alexandru Tobă, nu a reacționat sub nici o formă.

Mai multe crime decât titluri de proprietate

În unele așezări rurale din județul Dolj, Legea fondului funciar se aplică eronat și după cherecul fiercării, fapt care duce în mod nemijlocit la altercații și chiar la crime

înfrîntoare. Din tristul nolan al faptelor înspăimîntătoare, din cruda bătaie pentru proprietate, supunem atenției numai vreo câteva dintre acestea:

Pentru un amărît de pete de pămînt pe care nu se făcea mare lucru, Marin Chugulin din Orodel l-a ucis prin lovituri repetate de cuțit pe consăteanul său Cornel Călin, Cristian Mitran și sora sa Lăliana Mitran, din comuna Dănești, orbiți de patima pămîntului, l-au acotat pe Spiru Drămbol și l-au lovit cu un băț în cap, provocându-i leziuni extrem de grave.

În același mod a procedat și Iancu Sonei din Grecești, lovindu-l cu toporul în cap pe Virgil Calu. Setea de pămînt l-a determinat pe Nicu Ionescu din Cioroiari să intre într-o dispută cruntă cu Vlad Florea din aceeași localitate. Pierzându-și luciditatea, Nicu Ionescu s-a înarmat cu o pompă de bicicletă și l-a lovit cu furie în cap, victima decedînd pe loc.

Pe bună dreptate, lumea se întreabă câte victime va mai produce această luptă pentru pămînt, provocată de cele mai multe ori de modul în care se desfășoară reîmpărțirea terenurilor noastre, și a lunilor care trec, fără ca aceștia să intre în posesia certificatelor de proprietate.

Orori

Tatăl își ucide fiul, fiul își ucide mama

De timp ce trece, relația dintre părinți și copii, ce vizează respectul reciproc, se deteriorează vînd cu ochii și acest fenomen proliferază, făcîndu-se simțit și în așezările rurale ale Doljului. În primul rînd, alcoolul și sîrăcia fac ravagii. Crimele ca un blestem, se țin lanț. Supunem atenției, numai câteva fapte care ilustrează acest trist și indubitabil adevăr:

De cîte ori se aghesmuia, Gheorghe Ioana din comuna Murgas-Dolj se îndrepta ca o fiară spre casă, unde începea discuții interminabile cu tatăl său. La 84 de ani, Nicolae Ioana era tîvălit prin toată ograda casei de copilul său. Comenzile erau date de feciorul-brută: „Culcat! Solt înainte! Mai repede, mai repede, neghiobile! Vrei să te prindă înamicul?...” Ore întregi dura supliciul pînă Gheorghe Ioana

se plictisea și se punea din nou pe băut. Într-una din nopți, a avut din nou chef, să facă „instrucție de front” cu bătrînul, dar, fiind prea amețit de băutură, a adormit buștean.

Într-un moment al războiului, Nicolae Ioana s-a înarmat cu o bară metalică și, prin lovituri repetate, și-a omîrît fiul. Cu dispreț și ură.

De asemenea, în satul Giurghiza-Dolj, Constantin Mitru, om la 43 de ani și părinte a patru copii, a băut într-o seară peste măsură. Dimineața, cu mintea încetozată, s-a înarmat cu o băță și a început să-l lovească propria mamă, care-l atrăsese atenția asupra comportamentului său nociv. Femela a leșinat.

Bestia însă nu s-a oprit aici. A lîst apă în găleată și a desertat lichidul peste trupul înșăgerat al nefericitel. Când victima a dat primele semne de revenire la viață, criminalul a luat din nou băta și a început să o lovească pînă când s-a produs decesul.

Din păcate, teribila cursă a ambițiilor maladii, combinată cu excesele habice, dintre copii și părinți continuă...

ION CEACARU

Doi profesori americani, chemați să țină prelegeri la București, ne incredințează

CUVINTE DELOC MĂGULITOARE DESPRE PROFESIONALITATEA ȘI COMPORTAMENTUL STUDENȚILOR ROMÂNI

Comisia pentru acordarea bursei Fulbright este un organism independent care asigură stabilirea unor relații, cu beneficii reciproce, între națiunile lumii prin efectuarea de schimburi la nivelul învățământului universitar. El asigură burse pentru studenți în S.U.A. și îi instruează pentru susținerea testelor de limbă engleză Toffel. De asemenea, asigură schimburi reciproce de cadre universitare, plăind, evident, sumele necesare, în toate cazurile. În România, sediul Comisiei este în fostul Muzeu Zambaccian.

Prof. dr. William Hagerman, specialist în transmisiuni radio, a predat timp de un an de zile în Universitatea din Nebraska și Louisiana, Statele Unite ale Americii. Ultimul an academic îl petrece ca profesor de aceeași specialitate: publicitate prin radio, anunțuri, drepturi de autor (copyright) etc., la Universitatea București, Facultatea de Jurnalistică, în calitate de beneficiar al unei burse Fulbright. Drept material didactic utilizează ultimele sale două cărți tratând obiectul radiodifuziunii. Până aici nu pare a fi nimic deosebit. Mărturia dlui prof. dr. Hagerman sochează, totuși:

„Trebuie să vă mărturisesc că sunt de-a dreptul șocat de modul în care am fost primiți. Nu, nu este vorba de inospitalitate, sau lipsă de amabilitate, ori considerație din partea colegilor. Este vorba despre felul în care am fost și suntem, încă, răzduși. Acest apartament de două camere, cu trecere prin sufragerie, situat la etajul 8, nu mi se pare potrivit pentru un profesor universitar. Nu trebuie să vă informez, căci trăiți și dv. aceeași situație, că apa rece nu urcă la orele de vârf, până la acest etaj, că apa caldă se livrează pe sponci și că, astă iarnă, am făcut piroane, nu numai acasă, dar și la Universitate. Noroc că, am înțeles, a fost o iarnă blândă... Mai puțin, luna noiembrie, brrr! Toți colegii sunt amabili și îndatoritori și am mare respect pentru dl prof. Mihai Coman, decanul acestei Facultăți, dar la o adică, nu au cum să te ajute... De exemplu, într-o zi am răcit bonul de la

spălătorie. Cu cel de acolo nu m-am înțeles și nu voiau să-mi înapoieze hainele... Sau, ni s-a defectat telefonul și habar nu aveam cum să anunțăm serviciul corespunzător. În ambele cazuri, studenții au avut o comportare uimitoare. Unul dintre ei a venit și ne-a rezolvat toate problemele. Nu avem mașină. Suntem plătiți în lei cu salariul echivalent unui profesor universitar român. Trebuie să recunoaștem că nu ne putem descurca și suntem nevoiți, spre sfârșitul fiecărei luni, să schimbăm o sumă frumoasă de dolari. E drept, nu plătim chirie ci ne asigurăm doar masa și eventualele obiecte de îmbrăcăminte. Totuși, accentuez, acesta nu este un mod de a trata profesori universitarii!”

— În altă ordine de idei, ce atitudine au studenții români față de cursurile dv.?

— La grupa celor din anul IV, din 20 studenți, arareori vin trei-patru... Acesta este un curs despre managementul stațiilor de radiodifuziune. Ne mai ocupăm și de teoria managementului, organizarea stațiilor respective, vânzări, contabilitate. Deci, la cursul de management, am avut 16 studenți care au venit cel puțin o dată. Am trecut 6! La cel din anul I, din 21 au venit 13, deci, am picat 8. Să știți că, pentru a-și ajuta să-și schimbe atitudinea, am acceptat să țin cursuri chiar și sâmbăta dimineața! Pe săptămână, am cam 3-5 studenți, de fiecare dată, alții... În S.U.A. acest lucru este inadmisibil. Un student care a absentat de trei ori la rând, pierde dreptul de a urma acel curs, pică în mod

Prof. dr. WILLIAM HAGERMAN:

„Studenții români mai au reminiscențe comuniste. Astfel, ei se așteaptă ca profesorul să-i treacă la examen, orice s-ar întâmpla. Adică, îi pică o dată, a doua oară, nu-i nimic, este obligația lui să se „chinuie” cu ei până obțin cinciul de bază. Nu este corect: Sau se așteaptă să treacă examenul chiar dacă nu vin la cursuri!”

„La noi, studentul lucrează câte 20 ore săptămânal pentru profesor sau pentru departament, pentru a putea înapoia împrumutul luat sau pentru a plăti taxele”.

automat. Altfel: nota cinci admisă ca minimă este prea scăzută. La noi, șapte este ultima admisă. Studenții români, au, săptămânal, 25-30 de ore, ceea ce este prea

mult. Lor nu le rămâne timpul necesar pentru a cerceta, pentru a studia independent. Ei așteaptă, totul, mură-n gură, de la profesor. Consider că, această atitudi-

ne se datorează faptului că singurul lucru pe care-l are de făcut studentul, este să participe la ore, nu trebuie să muncească pentru a plăti taxe, nu are probleme. Este doar un alt sistem, nu neapărat mai bun. Eu încerc să predau după standardele americane și puținii studenți români se pot adapta. O altă problemă este limba engleză pe care unii nu o cunosc deloc.

**Cursul predat de
doamna profesoară
Margaret Guccioni
era... facultativ**

O altă mărturisire în același sens aparține dnei prof. Margaret Guccioni, sosită, tot ca bursieră Fulbright, să predea un curs pentru bibliotecari, evident, prezentând informații de ultimă oră, tehnică de vârf și soft-ul corespunzător. Domnia sa a avut ghinionul să constate că, respectivul curs, ținut tot la Universitatea București nu conta în media finală adică era „facultativ. Deci, se întreabă, pe bună dreptate, de ce se cheamă inutil niște fonduri importante? A remarcat aceeași frecvență deplorabilă a studenților la cursurile primului semestru: 6 din 19. În România, nu se poate obișnui cu poluarea produsă, mai ales, de autovehicule și cu fumatul excesiv. În schimb, ne admiră ca oameni și adoră fructele și legumele proaspete pe care le poți cumpăra de la piață. După trei ani petrecuți aici, a reușit, bravo ei, să înțeleagă și să accepte modul de viață autohton.

BRINDUȘA NICOLAE ■

CÂT TIMP MUNCEȘTE PENTRU A CUMPĂRA ACELAȘI PRODUS UN MUNCITOR GERMAN DIN VEST, UNUL DIN EST ȘI UN ROMÂN ÎN ȚARA LUI

În vechile landuri federale ale Germaniei muncitorii industriali câștigă în medie 22,66 mărci pe oră, în timp ce în noile landuri doar 13,43. Este adevărat că o serie de mărfuri și servicii sunt ceva mai ieftine în Germania răsăriteană decât în cea vestică, dar diferența mare dintre retribuții în cele două zone anulează avantajul creat de prețuri. Luând ca elemente de reper datele publicate de săptămânalul german „BRIGITTE”, am realizat un calcul asemănător și pentru țara noastră, pornind de la salariul mijlociu pe economie națională la sfârșitul lunii martie 1994. Concluziile le vor trage cititorii.

PRODUS	În GERMANIA		În ROMÂNIA
	de vest	de est	
1 kg pâine intermediară	10 min	11 min	23 min
250 g unt	6 min	9 min	2 ore, 5 min
1 ou	1 min	1 min	13 min
1 litru lapte nedegresat	3 min	6 min	35 min
2,5 kg cartofi	8 min	10 min	23 min
500 g catea boabe	10 min	17 min	11 ore, 28 min
o sticlă whisky	40 min	60 min	50 ore
o rochie pentru femei	8 ore, 31 min	14 ore, 13 min	83 ore, 20 min
spălat părul și coafat	57 min	56 min	3 ore, 8 min
50 kg cărbune brichetat	61 min	67 min	2 ore, 36 min
abonament lunar la un cotidian	66 min	54 min	3 ore, 39 min
mașină de spălat rufe	50 ore, 1 min	100 ore, 36 min	723 ore, 14 min/ 380 ore, 13 min

În atenția bolnavilor cu neuropatii diabetice

La Spitalul Cantacuzino funcționează un echipament electronic pentru testare rapidă Buletinul se eliberează pe loc!

Cu câteva luni în urmă, semnalăm implicațiile, în medicină, ale ingineriei clinice. Este momentul, considerăm, să aducem precizări despre aplicațiile acestora în lupta împotriva diabetului zaharat, boală la... modă chiar și în rândul tinerilor sau al copiilor. Astfel, colaborarea din ultimii ani dintre științele tehnice și cele medicale în cadrul Clinicii de Diabet Institutul N. Paulescu din București a fost orientată, în mod deosebit, în scopul prevenirii complicațiilor diabetului zaharat.

În acest sens, ne lămurim de dl. cercetător științific principal dr. ing. Simion Prună de la Laboratorul de Electrofizologie și Inginerie Biomedicală din instituția sus-menționată:

„Neuropatia diabetică este una dintre complicațiile cele mai frecvente și mai grave ale diabetului, o boală cronică, având incidență socială relativ mare. Ea implică tulburări atât în sistemul nervos somatic cât și în sistemul nervos vegetativ (sistem nervos vegetativ). Neuropatia vegetativă se manifestă prin tulburări cardiovasculare, digestive, urogenitale, sudorale, pancreatice și pupilare care pot fi asociate între ele. După cinci ani de vechime a bolii, procentul de pacienți care prezintă semne de neuropatie vegetativă este de peste 80 în sută”.

— Concret, cum ați contribuit dvs. pentru detectarea acestor complicații?

— Am realizat, recent, un echipament electronic interfațat cu un PC IBM XT (AT)

pentru efectuarea unei baterii de teste electrofiziometrice în complicațiile neurocirculatorii periferice și cardiovasculare.

— Care sunt avantajele acestui echipament?

— El asigură o aplicabilitate clinică de rutină, atât pentru diagnosticare și pentru urmărirea efectului terapiei, cât și pentru pacienți. A-

cesta, beneficiind de avantajele majore ale aplicării tehnicii de calcul, în prelucrarea informațiilor biomedicale, obține, pe loc, buletinul de testare electrofiziolgică. Metoda este simplă, rapidă, neinvazivă, adică biosenzorul este aplicat la exterior (pe un deget, pe palmă etc.) și are o reproducibilitate corespunzătoare scopului său.

— Aparatura este de concepție originală?

— Da, Ceea ce aduce nou această dezvoltare tehnologică constituie obiectul unor brevete deja obținute sau în curs de examinare. Noi am dorit să fie, de fapt, un exemplu de utilizare eficientă a resurselor proprii de cercetare tehnologică pentru îngrijirea sănătății.

— Ce garanții oferiți referitor la justetea rezultatelor?

— Rezultatele investigațiilor clinice obținute cu tehnica și aparatura noastră sunt confirmate de rezultatele altor laboratoare similare din țări dezvoltate cu care avem colaborări științifice. Multe dintre ele au fost publicate în reviste internaționale de specialitate sau au fost comunicate de medici, ingineri sau informaticieni la prestigioase reuniuni științifice în țară și în străinătate.

Interviu realizat de
BRINDUȘA NICOLAE

Atenție la bolile de primăvară!

• Vă avertizează, medicul specialist
doctor Florin Mihăițan

Afecțiunile infecțioase respiratorii, așa-numitele boli de sezon, care apar, de obicei, în anotimpul rece, sau la trecerea dinspre iarnă înspre primăvară, sunt, încă, la... modă. Despre gripă și consecințele ei, ne informează un specialist, dr. Florin Mihăițan, medic primar la Institutul de Pneumoftiziologie, secția Pneumologie:

„În respectivele perioade, suntem confrunțați, mai bine zis sufocați, de un număr impresionant de bolnavi suferinzi de gripă și de o serie de afecțiuni respiratorii bacteriene care se grefează la acestia. Tot în această categorie se încadrează și toate suferințele secundare ce demarează de la gura sau gripă: supurații bronșice, pneumonii de toate felurile, cu tot felul de germeni, mai rezistenți la tratament, mai agresivi sau pleureziile, numite popular „apă la plămâni”, având, la rândul lor, diferite etiologii: virale, bacteriene nespecifice sau specifice (TBC), care se instalează, la ieșirea din iarnă, la bolnavii țarași. Bolnavii se recrutează din rândul celor cu sisteme de apărare deficitare, dintre cei vârstnici, aceștia având mai mulți factori de risc cumulați în timp, orice infecție supradăunată este posibilă să le pună viața în pericol. De obicei, la spital se prezintă bolnavii în stare gravă, cu febră mare, acuze dureroase, insolență și anxietate deosebită”.

— Cum procedați cu acești bolnavi?

— Se impune o diagnosticare rapidă și o terapie rapidă și eficientă. De obicei, intervine un bucat de două-trei zile între diagnosticare și tratamentul aplicat și momentul aflării, cu precizie,

în urma analizelor specifice, ce fel de infecție s-a instalat. De la început, dacă este o infecție bacteriană, se introduce un tratament cu antibiotice. În cazuri disperate, se aplică o terapie de urgență. Nu trebuie uitat faptul că serviciile sunt supranglomerate, există doar un singur medic de gardă, schimbata și duminica nu există sisteme complete de investigații. De aceea, rata de deces este mai crescută, aici, decât în străinătate.

— Ce se întâmplă în străinătate?

— În primul rând, acolo se pune bază pe profilaxie. Sistematic, de mult timp, acoperind nivelul serviciilor de asistență socială s-a pus la punct un vaccin antigripal care se aplică toamna. Este, drept, efortul financiar, la nivelul statului, este foarte mare. Dar, în anul următor, apar roadele: se degajă spitalele, scade numărul de zile de incapacitate de muncă, rezultând mari economii nu numai la nivelul rețelei sanitare. La noi, medicii generalști nu sunt, adeseori, avizați asupra gravității anumitor genuri de infecții și nu acționează suficient de rapid. În străinătate, un bolnav de pneumonie, în 24 de ore, l-a se fac, rapid, toate investigațiile și este pus pe tratament urgent.

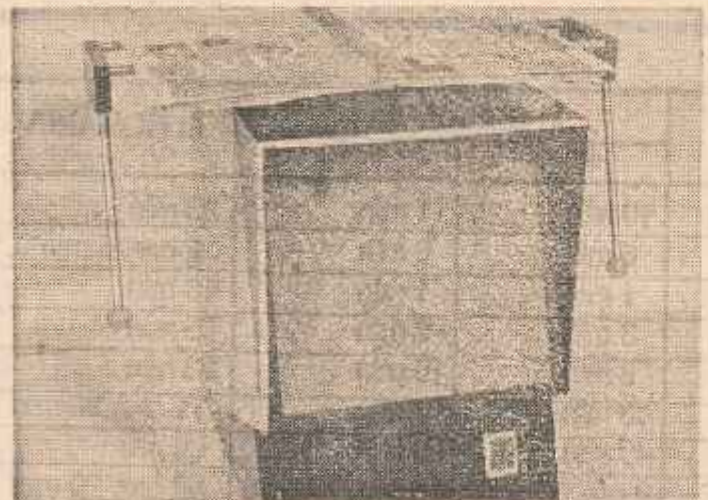
Interviu realizat de
BRINDUȘA NICOLAE

PROOPTICA—în ajutorul copiilor ambliopi

Dorind să aflăm ce este PROOPTICA, ne-am adresat domnului director, fizician Ștefan Gaceff. La discuție au participat și domnii ing. Tudorel Ștefan, director tehnic și ing. Nicolae Oancea.

În februarie 1991 s-a creat Institutul de cercetare-dezvol-

texte de pe suporturi opace sau transparente, permițând copiilor ambliopi să citească și să se instruiască. Aparatul a fost experimentat în unele școli și licee speciale. Cu toate că s-au înregistrat rezultate pozitive, Institutul stă cu acest aparat și nu poate să-l

tare pentru industria optică, sub denumirea de S.C. PRO-OPTICA S.A. Una din cercetările Institutului, care vine în ajutorul copiilor cu deficiențe grave de vedere, ambliopi, este aceea de punere la punct a unui aparat cu proiecție pe ecran propriu, numit MEGASCOP (vezi fotografie). Acesta proiectează, mărit de șapte ori, imagini și

Introduce în producția de serie, din cauza lipsei de fonduri financiare.

Iată o inițiativă umană demnă de toată lauda! Va putea oare cineva să-l sprijine pe copiii ambliopi, finanțând producția acestui aparat?

Ing. IRINA CIAUȘU

Prin diagnosticare precisă și ameliorări spectaculoase

Bioenergoterapeuții români Domnica Pascari și Vasile Căpățână cuceresc Germania

Cunoscând susceptibilitatea tipic nemțească, precum și faptul că sistemul de asigurări medicale funcționează perfect, am dorit să cunoaștem „cheia” succesului obținut.

„Am reușit, ne mărturisește dna Pascari, să-i conving prin diagnosticul puse de mine și care au coincis perfect cu cele ale medicilor germani. Practicând intens și având un câmp bioenergetic de rază cinci metri, eu sunt capabilă ca, plimbându-mi mâinile pe meridianele energetice ale corpului, să percep senzații diferite: înțepături în degete, căldură sau răceală puternică. În funcție de acestea pot stabili, cu precizie, suferința organului. Apoi, am și o altă... specialitate: rețete

Timp de trei luni, dna Domnica Pascari și dl Vasile Căpățână, bioenergoterapeuți și specialiști în sugestie, de la „Bio-dova” au practicat în orașul Stuttgart, Germania. Invitația a fost adresată de către dl Josef Wietzmann, plecat din țară în urmă cu 20 ani și care l-a cunoscut pe vindecătorii la Sibiu. În urma tratamentului aplicat, starea sănătății acestuia s-a ameliorat considerabil și cum avea soția grav bolnavă, precum și alte rude în suferință, a procedat la „găzduirea” specialiștilor români.

naturiste, pe care le prepar eu sau le recomand pacienților modul de obținere. Prepar și diverse creme, tincturi, mixturi, infuzii. Vă mărturisesc că sunt în posesia unui medicament tibetan, deosebit de secret, pe care îl utilizez spre obținerea unor creme pentru îngrijirea tenului, împotriva alopeciei, în tratarea unor boli de piele etc. În Germania, am tratat, în prima lună, 20 pacienți și, în următoarele două, circa 30. Ca afecțiuni, au fost diverse, dar făcând parte din... specialitatea noastră: astm bronșic, miopii (maximum 5 dioptrii, am înălțurat ochelarii), reumatism, afecțiuni ale aparatului locomotor, diabet, afecțiuni ale organelor interne. La anumite tratamente am asociat și fitoterapia. Îndrăznim să a-

firmăm că l-am... cucerit nemții, căci ne-au invitat, din nou, să le fim oaspeți. Mai mult, cum veștile se împrăștie repede, am fost invitați și în Elveția, la Zürich, să ținem cursuri intensive de bioenergoterapie și sugestologie. Aceste cursuri se... finalizează cu diplome și respectiv grade de calificare.”

A consemnat
BRINDUȘA NICOLAE

Există fete care sunt prezente și care strălucesc la toate petrecerile. Altele, din contră, cel mai adesea nu au nici o bucurie.

Tu cum ești? Fă repede acest test pentru a descoperi cărei categorii îi aparții!

1. — O prietenă îți propune să o însoțești la o petrecere unde nu cunoști, practic, pe nimeni. În ultimul moment îți spune că trebuie să mergi singură. Ce faci?

- a — refuz să merg;
- b — mă duc pentru a-l face plăcere;
- c — merg pentru că nu am nici un chef să rămân acasă;
- d — mă bucur pentru că e mult mai ușor să-ți faci cunoștințe noi când ești singur.

2. — Cum te pregătești pentru o petrecere?

- a — durează ore: mă spăl pe cap, încerc tot felul de coafuri înainte de a mă hotărî la una și mă machiez cu minuțiozitate; mă schimb cel puțin de trei ori înainte de a-mi alege toaleta;
- b — îmi aleg îmbrăcămintea în ultimul moment și mă machiez ca de obicei;
- c — mă îmbrac în funcție de oamenii pe care urmez să-i întâlnesc și numai în tinută de seară; îmi aranjez părul la coafor.

3. — Urmează să mergi la o petrecere cu o prietenă. Ea este foarte bine îmbrăcată în timp ce tu ești ca de obicei: nici prea-prea, nici foarte-foarte. Cum judeci?

- a — nu e frumos din partea ei, ar fi trebuit să discute înainte cu mine;
- b — nu-l fac nici un reproș, dar mă simt ușor ridicolă;
- c — nu-mi pasă deloc, căci mă distrez la fel de bine și în blugi și în tinută de seară;
- d — aș dori să mă întorc acasă și să mă schimb, dar nu o fac.

4. — Cea mai bună prietenă a ta apare la petrecere cu un băiat ce-ți place din primul moment. Profiți de împrejurare ca să-l i-ți „suflă”?

- a — nu, nu aș face-o nici unei prietene obișnuite, dar celei mai bune!
- b — bine-nțeles! De altfel nici ea nu s-ar jena să o facă; e felul meu de a mă răzbuna cu eleganță;
- c — da, cochetez cu toți băieții ce-mi plac și cu atât mai mult cu cei însoțiți.

5. — Noul iubit al celei mai bune prietene îți face curte. Răspunzi avansurilor sale?

- a — da, îmi place asta;
- b — da, căci dacă se interesează de mine înseamnă că nu e foarte îndrăgostit de ea;
- c — nu, dar îl las să mă curteze și a doua zi îl povestesc totul, cu lux de amănunte, prietenei mele;
- d — nu, consider foarte urât din partea lui și nu mă sfîșc să-l o spun.

6. — În timpul unei petreceri un cuplu se coartă cu violență. Intervii?

- a — da, încerc să-l calmez și chiar să-l împac;
- b — nu, dacă tot și-au stricat seara, mă abțin;
- c — da, mă duc și le spun să facă pace, să se îmbrățișeze și să continue să danseze împreună;

d — da, le cer să-și rezolve problemele în altă parte și să nu ne strice nouă seara.

7. — Cum reacționezi când la o petrecere apare o fată ce atrage privirile tuturor băieților?

- a — aștept să văd ce va spune ea;
- b — îmi spun: așa da tipă!
- c — o consider genială;
- d — mă uit într-o oglindă și mă întreb dacă n-ar fi mai bine să mă aranjez puțin.

8. — Cochetezi cu un tip în timpul unei petreceri, când îți dai seama că nu a venit singur. Ce gândești?

- a — nu e marele amor!
- b — e treaba lui dacă a acceptat asta fără să protesteze;
- c — o fi sora lui?
- d — ticălosul, ar fi trebuit să mi-o spună!

9. — După orice petrecere trebuie făcută ordine. Ești genul de fată care rămâne să dea o mână de ajutor?

- a — bine-nțeles, celui care s-a oboșit deja să organizeze totul îi va fi mai ușor;
- b — oh, da! E cea mai bună ocazie pentru băfele de după petrecere;
- c — adesea orele de după sunt cele mai plăcute;
- d — numai dacă nu sunt singura care rămâne și dacă sunt solicitată pentru această corvoadă.

10. — Băiatul pe care ai pus ochii îi face curte altuia. Este pentru tine o seară ratată?

- a — da, și încerc să plec cât mai repede, pretextând că mă doare capul;
- b — nu, continui să mă fiiez cu el; nu se știe niciodată!
- c — de loc; caut un altul, are baltă peste!
- d — da, este complet ratată!

x
x x

Adună-ți punctele conform tabelului alăturat și teste-ți rezultatul!

	A	B	C	D
1	4	12	12	18
2	12	4	18	-
3	10	4	12	12
4	4	18	12	-
5	12	12	4	4
6	-	18	12	12
7	18	4	12	4
8	12	18	4	4
9	-	12	12	18
10	4	12	18	4
TOTAL				

De la 40 la 75 de puncte

Faci parte dintre fetele cărora le place mult să fie invitate la petreceri. Și asta nu numai pentru că ești prima care te oferi să faci ordine la sfârșit. Cu toate că ești rezervată, tu ești dorită la petreceri pentru că ești atentă, discretă și nu faci economie la râs. Nu ești genul care vrea să iasă în evidență, să agite tipii alături, sau care face pe vedeta pentru a fi remarcată. Dar, de ce ești așa timidă? Nu ai nici un motiv să fi așa retrasă.

De la 76 la 135 puncte

Curioasă din fire, te-nnebunești după cunoștințe noi și accepți bucuroasă orice invitație la o petrecere cu necunoscuți. Dimpotrivă, când invitații sunt din nou aceeași gașcă pe care o știi, refuzi sistematic să mergi. Ceea ce-ți place este să dansezi, să bei un pahar, să cochetezi și să ai cu bărbaii discuții fără perdea. Te îmbraci bine întotdeauna fără să exagerezi, pentru că nu dorești de a te face remarcată te îndeamnă la aceasta, ci dorința de a purta ceva nou.

De la 136 la 180 puncte

Ești omul petrecerilor și te pregătești cu multă minuțiozitate. Pentru că te înnebunești să fii privită și ca toate fetele să fie geloase pe tine, îți îngrijești mult tinuta. Ajungi la petreceri întotdeauna ultima în dorința de a obține un efect surpriză pe care speră să-l menții toată seara. De altfel, nu imaginația e ceea ce-ți lipsește. Ești prima gata să organizezi jocuri de societate și povestești istorioare vesele. Știi întotdeauna cum să atragi un băiat în plasa ta, chiar dacă nu este singur, și asta te amuză mult. Gândește-te, totuși, dacă nu exagerezi un pic!

Traducere și adaptare de
ADRIANA CHIROVICI

Credința în „viața de dincolo de moarte” a determinat un adevărat ritual al îmbălsămării, în care esențele și aromele din plante aveau un rol important. Sub masca de aur a lui Tutankhamon, ca și a altor faraoni egipteni, s-au găsit conservate, după mii de ani, trăsăturile feței.

În optimele pentru un produs cosmetic, sau altul, a intervenit în ultimii ani un argument nou și pe care specialiștii în marketing îl apreciază a fi cel mai convingător: să fie un „produs realizat cu extracte de plante”.

Plantele sunt utilizate în cosmetică sub formă de soluții extractive; infuzii, decocturi, macerații, cataplasme și tincturi.

● Infuzia constă în turnarea apei clocotite peste planta așezată într-un vas emailat, se acoperă, se lasă 10–15 minute, amestecând ușor, apoi se filtrează. Se prepară din florile și frunzele plantelor.

● Decoctul constă în fierberea plantelor, odată cu apa, timp de 10–15 minute pentru

frunze și flori, și 30–40 minute pentru coji și rădăcini.

● Macerarea se recomandă pentru plantele ce conțin mucilagii și care, prin opărire și-a pierde forța curativă (exemplu: rădăcina de naibă, frunza de vâsc etc.). După o spălare prealabilă, planta mărunțită se lasă în apă rece 14 macerat timp de 8–12 ore, la temperatura camerei.

● Cataplasmele sunt preparate care se obțin din plantă măcinată în amestec cu apă caldă, până se formează o pastă; se pune între bucăți

de pânză curată și se aplică pe zona afectată.

● Tincturile se obțin prin macerarea plantelor mărunțite în alcool de diferite concentrații.

Substanțele naturale din plante prezintă avantajul că sunt bine suportate de organism, pătrund ușor în piele, au o eficacitate rapidă, și, aplicate rațional, contribuie la menținerea sănătății și a frumuseții.

● Mușetele se folosește sub formă de infuzie sau decoct (50 g flori de mușetel la o jumătate litru de apă). În cazul tenurilor iritate, congestionate, deshidratate. Este recomandat în tratamente cosmetice, sub formă de comprese sau pentru spălarea obrazului în joc de apă. Băile de abur cu mușetel sunt utile pentru curățirea și îngrijirea obrazului.

Infuzia de mușetel, sunătoare, mentă, tel, mărar, amestecată cu caolin, se aplică sub formă de mască pen-

tru tratarea tenului gras, cu pori deschisi.

Pentru ochii iritați, se pune la fierb mușetel în lapte și se aplică sub formă de comprese calde pe ochii închiși.

O lotiune pentru părul blond se prepară din flori de mușetel 50 g, apă 300 ml, alcool 200 ml, glicerină 15 g și apă de colonie 35 ml. Mușetele se menține în amestecul de apă și alcool, timp de opt zile. Se filtrează și se adaugă glicerina și apa de colonie.

O soluție pentru decolorarea părului, se obține din flori de mușetel 100 g și apă 1 l. Se fierbe amestecul până scade la jumătate, se filtrează și cu soluția obținută se spală părul de 2–3 ori pe săptămână. Părul va deveni vaporos și va căpăta reflexe aurii.

Despre efectele benefice ale celorlalte plante vom vorbi în alte numere.

Ing. IRINA CIAUȘU

Apa mai tare ca oțelul

Prin anii '30, într-un laborator din SUA s-a experimentat tăierea unor materiale cu ajutorul jetului de apă. Pe a funci totul a constituit o simplă curiozitate. Abia după 20 de ani această experiență aproape uitată, a început să-l intereseze pe oamenii de știință, astăzi realizându-se aparate speciale ce folosesc apa ca mijloc de tăiere. În prezent asemenea sisteme sunt lansate pe piața SUA de firmele Flow System și Ingersoll Rand. 'Ar pe cea franceză de societățile Imbert și Bertin. În lume funcționează aproape 2.000 de instalații pentru tăierea materialelor cu ajutorul jetului de apă, din care aproape o mie acționează numai în SUA. Cu preț, aceste sisteme costă aproape la fel ca și cele folosite în tehnica laserului, dar au avantajul, față de ultimul, că nefolosind căldura, tăierea făcându-se la rece, materialele prelucrate nu sunt supuse deformării și modificării de structură, iar suprafața rămâne în fel ca înainte de a se efectua această operație. Principiul de funcționare este simplu și constă în proiectarea unui jet foarte puternic, de apă concentrată, cu o viteză

ce atinge chiar de două ori viteza sunetului și cu o presiune cuprinsă între 2.000 și 5.000 de bari. Pentru a se obține asemenea performanțe apa este comprimată cu ajutorul unei pompe apoi propulsată de-a lungul unui circuit până la un dispozitiv confecționat din safir, ce are o fentă în mijloc. Tăierea se poate efectua cu apă pură sau cu apă la care s-au adăugat polimeri sau substanțe abrazive. Practic, acest sistem poate fi folosit în orice domeniu al industriei, deoarece cu el se poate tăia de la fibre de carbon și sticlă până la materialele clasice dure, cum sunt granitul, oțelul, betonul, cu grosimi de zeci de centimetri, dar și materiale plastice, magnetice, ceramice ca și cartonul, hârtia, lemnul, produse alimentare înghețate. Metoda jetului de apă este singurul mijloc de tăiere total steril. Primul centru european specializat în tăieri cu jeturi de apă la presiuni înalte funcționează în localitate. Eac-le-Duc, din Franța, fiind organizat de Asociația Interprofesională de folosire și promovare a tăierilor cu jet de apă (AMIFOP).

Camioane deștepte

Ultimul tip de camioane puse în circulație de către Mitsubishi Motors Corp. este în stare să calculeze distanța regulamentară față de autovehiculul care circula în fața lui și să atenționeze șoferul dacă acesta se găsește prea aproape de el.

Compania a dezvoltat un sistem de alarmă care măsoară distanța dintre două vehicule și îl anunță pe șoferul din spate dacă distanța este periculoasă. Sistemul este

format din trei componente majore: o unitate laser-radar care transmite raze laser către vehiculul din față și recepționează reflecția acestora, o unitate de control care prelucerează datele și un tablou de bord-monitor care afișează rezultatele pentru șofer. Dacă laserul înregistrează o distanță mai mică decât cea specificată ca fiind corespunzătoare, șoferul este atenționat vizual și auditiv prin intermediul unui semnal luminos și al unei sonerii. Mitsubishi oferă posibilitatea instalării acestor sisteme pe diferite tipuri de camioane sau autobuze, dar pentru început ele vor fi destinate în special camioanelor de cursă lungă care circula mai ales pe timp de noapte.

SIMONA SIMZIANU ■

ENERGIA VALURILOR ÎN SLUJBA OMENIRII

Oamenii de știință încearcă să folosească energia valurilor pentru a scoate electricitate din ele. Proiectele sunt numeroase, unele din ele fiind de interes deosebit pentru omenire care speră să obțină, într-un timp relativ scurt, energie electrică la un preț de cost cât mai mic.

• Mișcarea valurilor produce electricitate

În mica insulă Toftemtsleien din apropierea orașului norvegian Bergen, au fost construite de firma scoțiană National Engineering Laboratory, două centrale ce produc energie electrică din valuri, fiecare având la bază alt proiect. Este vorba de structuri simple adaptate la motoare electrogene. În primul proiect, numit Kvalner Brug este vorba de un baraj ancorat pe fundul mării, la mică distanță de mal, cu partea anterioară deschisă, și de o coloană de

oțel împărțită ca și tuburile unei orgi, pentru a putea folosi valurile mării indiferent de frecvența lor. Mișcarea mării acționează asupra unei turbine ce poate produce 500 kW. O altă centrală de același gen se află în largul insulei Lewis, din arhipelagul Hebridelor, aflat în vestul Angliei, pentru a-i asigura acestuia în jur de 25 la sută din necesitățile energetice.

Al doilea proiect, numit Tapchan (de la Tapped Channel), folosește turbine hidraulice ce pot debita 350 kW. La Rance în Franța, se află în funcțiune prima uzină electrică din lume, în care este

Mărturisire de senzație

OFIȚERI KGB AU FOST TRIMIȘI ÎN SECRET PE LUNĂ ȘI ABANDONAȚI ACOLO! (2)

• Înainte de primirea misiunii, au fost mințiți că sunt iradiați și mai au puțin de trăit

Ce scrie Vladimir Logunov: „După absolvirea Institutului de aeronautică din Moscova, și după o verificare mințindu-mă, am fost solicitat să lucrez în orașul Kaliningrad, la laboratoarele lui Koroliov. După aceea am funcționat șase ani la centrul de dirijare a zborurilor. În 1970 am fost ridicat în funcție și trimis în orașul Zvezdnoi, ceea ce m-a bucurat foarte mult; prestigiul, condițiile materiale, aprovizionarea. Totul era strict secret, îmi era interzis să părăsesc orașul, chiar pentru totdeauna, dar la vremea aceea nu mi-am făcut probleme, pentru că, la urma urmei, mai erau și alții ca mine, în aceeași situație. Obligațiile mele de serviciu constau în instruirea cosmonauților în aparatura comunicațiilor, radio, televiziune și telemetrie.

În orașul secret au apărut patru tineri

Curând, în oraș au apărut patru tineri și eu am primit o altă misiune. Cei patru locuiau izolat, nu apăreau în locuri publice, nu intrau în relație cu nimeni. Despre existența lor nu știa decât un cerc foarte restrâns de oameni. Deși la Zvezdnoi disciplina era de fier și toți eram obligați cu păstrarea

desăvârșită a secretului, măsurile luate pentru cei patru erau fără precedent. Această se explică prin faptul că americanii urmăreau atent tot ce se întâmpla în oraș și aflau imediat despre noli veniți în detașamentul de cosmonauți. Dacă dispariția cosmonauților coincidea cu lansarea rachetelor purtătoare a complexului Lunohod, era ușor de făcut legătura între aceste două evenimente. De aceea, dispariția acestor candidați la moarte era unul dintre secretele cele mai bine păzite. Fiecare dintre noli veniți avea câte un instructor și o gorilă de pază. Elevul meu a devenit Andrei, un tip morocănos, de aceeași vârstă cu mine. Nu știam pe atunci scopul venirii lui aici. Inițial am început cu partea generală a pregătirii cosmonauților, iar apoi am primit o altă misiune.

Abia peste cîțiva ani, niște persoane sus-puse mi-au povestit despre ședința Biroului Politic și despre o constatare secretă ce a avut loc ulterior la secția din C.C., care răspundea de industrie. Aici s-a hotărât ca de partea tehnică a zborului să se ocupe Ministerul Apărării, iar de partea pregătirii echipajului de sacrificiu să răspundă KGB.

În continuare, Logunov notează că bănuia din ce serviciu provine Andrei, dar pe

el nu-l interesa decât pregătirea pentru zborul cosmic. Andrei era absolventul Institutului politehnic moscovit Bauman și se pricepea în domeniul tehnicii. Prindea totul din zbor și era ușor de lucrat cu el. Orice specialist în materie, cum era Logunov, putea înțelege că oamenii care vor fi trimiși cu complexul Lunohod vor rămâne pe vecie pe Lună, fiind sortiți pierii. Nimeni nu planificase întoarcerea lor. Până în ultimul moment nu se știa care dintre ei vor pleca.

„Echipa morții se numește Grupa Vega”

Instructorul a lucrat cu Andrei aproape un an și între ei s-au stabilit legături afective, prietenești. Erău de aceeași vârstă, locuiseră în același oraș, absolviseră facultăți apropiate ca profil, îl mai legau și multe interese comune. Dar Logunov nu avea curajul să-l întrebe pe Andrei dacă știe la ce pericol se expune. Cum putea fi obligat un om să se despartă voluntar de viață, astăzi? Și nu dintr-o depresiune nervoasă, dintr-o iubire nefericită, ci metodic, cinic, cu sânge rece. Și ce oare i-a obligat pe niște tineri din KGB să devină kamikadze, condamnați la moarte? Răspunsul, cât ar părea de bizar, era foarte simplu. Cu puțin înaintea datei zborului, când pregătirea se apropiase de sfârșit, instructorul și Andrei au stat de vorbă. Și în mod neașteptat, Andrei i-a destăinuit o poveste îngrozitoare despre apariția lui în orașul Zvezdnoi:

— Eu știu ce mă așteaptă — a spus Andrei. Noi am intrat în echipa morții, care se numește Grupa Vega.

După facultate, Andrei a urmat o școală a KGB. Dintre absolvenții au fost selecționați 18 oameni, cerințele principale fiind sănătatea perfectă și înclinațiile tehnice. Apoi au fost trimiși la un poligon de instrucție, de lângă Celiabinsk. Și au început antrenamentele. Aici erau construite blocuri separate, copii perfecte ale centralelor atomice în funcțiune. La început s-au studiat bazele teoretice și practice, structura generală a centralelor. În mod gradat, s-a trecut la studierea muncii „atomistilor”. Cursanților li s-a spus că munca lor viitoare este legată de paza și asigurarea securității stațiilor producătoare de energie nucleară.

(Sfârșitul în nr. viitor)

Traducere și adaptare
ARNOLD HELMAN ■

AUREL DIANU ■

folosită drept „combustibil”; marea.

Energie prin diferență de temperatură

Alți oameni de știință s-au gândit să folosească diferența de temperatură din mări și oceane, temperatură ce variază între 18 și 24 grade, în special din regiunea tropicilor și ecuatorului. Astfel pot fi folosite mașini termice. Stratul superficial, cald de 25—30 de grade, funcționează ca un imens captator și rezervor de energie solară, iar stratul profund, de 4 grade, ca un gigant acumulador de frig.

O interesantă centrală marină a fost imaginată de specialiștii firmei Lockheed la cererea Fundației naționale de știință, din SUA. Agregatul va fi o flotă între două ape, în ciuda masivității sale de 300.000 tone, cele patru turboalternatoare fiind calculate să acopere necesarul în energie electrică al unui oraș cu 100.000 de locuitori. Turbinele trebuie înlocuite la fiecare 35 de ani. Prețul unui kilowatt este cu 30 la sută mai mic decât cel produs de o centrală electrică nucleară și cu 60 la sută

mai mic decât de o centrală cu consum de petrol și gaze. În plus, centrala marină nu poluează mediul înconjurător, împiedicând stricarea echilibrului ecologic.

Vase fără consum de carburant

La conferința internațională de la Londra, consacrată propulsiei navelor marine, a făcut mare senzație filmul prezentat de un inventator norvegian, în care un model se deplasa într-un bazin cu valuri fără a dispune de un sistem obișnuit de propulsie cu elice. Mișcarea vasului se efectua cu ajutorul unor aripi asemănătoare cu cele de avion, așezate mult sub nivelul valurilor. După datele inventatorului, randamentul acestui sistem de propulsie este de 90—94 la sută, în comparație cu cel al sistemelor cu elice, care nu depășește 60 la sută. Dacă valurile sunt slabe, aripile portante subacvatice pot fi acționate și cu ajutorul unui motor convențional. De aici rezultă că pe o mare agitată se realizează o economie substanțială de combustibil.

Profesor doctor inginer
PAUL ȘTEFĂNESCU,
autor a peste 20 de cărți și
300 de articole științifice
publicate în țară și SUA,
Anglia, Germania,
Federația Rusă, practică
ocultismul din anul 1947. El
oferă cititorilor noștri un
ghid practic pentru o
călătorie prin tunelul
timpului.

Hipnoză regresivă

Cum ne putem re trăi viețile anterioare

- *Întoarcerea pe firul timpului este posibilă prin tehnici de magie*
- *În stare de transă, subiectul revede momente trăite cu 300 sau chiar cu o mie de ani în urmă*
- *El se exprimă în limbi pe care nu le-a învățat niciodată*

Bien — Boa

După 1894, generalul și doamna Noel locuiau la Tarbes, unde efectuau sedințe de spiritism cu ajutorul a diversi mediumi, când obținuseră și materializări, al căror principal reprezentant era Bien-Boa, materializarea unui bărbat cu ochi negri foarte vii, mustață și casă metalică. Spunea că ar fi trăit în urmă cu 360 de ani, în Golconda, undeva în Indus. Sora sa, frumoasa Bergolia, avea brațul rotund și superb, cu piciorul mic și vorbea atât franceză cât și englezește.

În 1901, soții Noel au părăsit Tarbes pentru a se instala la Alger în vila Carmen. Mediumul acestor sedințe era tânăra Marthe Séraud, care își va lua mai târziu pseudonimul de Eva Carrière. Fieca unui subiect în rezervă și nu ofter superior cum s-a afirmat adeseori, Marthe fusese logodită cu fiul Noellilor, mort în Congo în urma unei infecții la ficat însoțită de hematurie.

Experiențele efectuate cu Eva C. au fost descrise pe de o parte de doamna Bisson în lucrarea: „Les phénomènes dits de matérialisation” și în cartea doctorului Schrenck — Notzing: „Physikalische Phänomene des Mediumnismus”.

Charles Richet auzind despre producerea fenomenelor, s-a deplasat la Alger unde a asistat la numeroase sedințe, devenind un susținător convins al cazului, așa după cum o va arăta în mărturiile sale: „Bien-Boa se plimbă, vorbește, se mișcă și

MATERIALIZĂRILE

Fotografierea Spiritului BLANCHETTE în spatele cunoscutului publicist JULES THIEBAULT.

respiră ca o ființă umană. Corpul său este rezistent și are o oarecare forță musculară. Nu e nici un trup inert, nici o păpușă, nici o imagine reflectată de o oglindă; este o ființă vie, un bărbat viu”.

O serie de fotografii, realizate de către Richet, Delanne și alți cercetători îl înfățișează pe Bien-Boa, sin-

gular sau alături de mediumul aflat în transă hipnotică.

Într-o experiență devenită celebră, Richet a demonstrat că Bien-Boa respiră asemenea unei ființe vii. El l-a cerut lui Bien-Boa să sufie printr-un furtun de cauciuc al cărui capăt pătrundea într-un vas ce conținea hidroxid de bariu. Tulburarea soluției, ca urmare a reacției dintre hidroxidul de bariu și dioxidul de carbon era urmare formării carbonatului de bariu precipitat. Astfel s-a demonstrat că Bien-Boa expira dioxid de carbon. Delanne prezintă la acea sedință și-a pus întrebarea fără a căpăta răspuns, dacă dioxidul de carbon provine din plămânii lui Bien-Boa sau al mediumului.

În privința lui Bien-Boa, episod ceva mai picanț, doamna general a dat toate asigurările că este „bărbat” (?), fapt care trebuie să spulbere supoziția răuțicioasă colportată în anumite cercuri la Alger, că demnul preot din Golconda nu era altcineva decât Marta deghizată în fantomă. Argument peremptoriu căci dacă ținem seama de aforismul bine cunoscut că „cea mai frumoasă femeie din lume nu poate da decât ceea ce are”. Dar, în fond, Acești, vizitii ar putea oferi cheia misterului...

(Va urma)

WILLIAM CROOKES fotografiat împreună cu KATIE KING. Fantoma materializată produsă grație puternicei mediumități a mediumului FLORENCE COOK

Ecaterina

Teodorescu

• A avut oare

puteri paranormale?

Unul dintre oamenii care au trecut prin focul ucigător al celor două conflagrații mondiale s-a numărat și bătrânul țărăn NICOLAE CEPOI din comuna GRECEȘTI — Dolj, care din păcate a decedat cu puțin timp în urmă. Înainte de-a trece în neștiință, mi-a dezvăluit o întâmplare uluitoare, demnă de-a fi supusă atenției:

„În timpul primului război mondial, am luptat numai în linia întâi. Eram numai flăcăi de la țară, nedepriși cu războiul. Într-o zi, alături de oștenii răniți, și-a făcut apariția o feteișă tânără și frumoasă de prin părțile Gor-

jului. Era vestita Ecaterina Teodorescu pe care nu pot să o uit niciodată. Zgâția aceasta de fată, cred că avea ceva dumnezeiesc în ea.

Și iată de ce: eram rănit, dar nu chiar așa de „lumânări”. Lângă mine, pe un pat, zăcea în agonie un tânăr sublocotenent. Era făcut harcea parcea. Fel de fel de medici se opreau la patul lui și se certau între ei. Pur și simplu nu șiau ce să-i mai facă muribundului. Atunci, Ecaterina Teodorescu, care se afla printre noi de ne îngrijea, a cerut permisiunea acelor medici, de a se ocupa de bolnav. Zilnic, îi spăla rănille, îi

schimba bandajele, după care, cu multă atenție, cu palmele întinse, se părea că-i mângăie rănille. Erau niște mișcări ciudate de mâini. Fără să vreau, de două ori m-am aflat cu fața către palmele ei și parcă am fost părjolit de o flacără, după care m-am simțit extraordinar de bine.

Adevărul este că, după două săptămâni de îngrijiri date de Ecaterina Teodorescu, sublocotenentul a fost pus pe picioare. În fața unui asemenea fapt ieșit din comun, toți medicii au amuțit. Datorită războiului, întâmplarea a fost repede uitată”.

ION CEACARU

Producătorii americani de autovehicule au depășit recesiunea

Cei trei mari producători de autovehicule din SUA, General Motors (GM), Ford și Chrysler, au avut din 1990 pierderi de 51 miliarde dolari. În deceniul opt au concediat: GM 49 la sută, Chrysler 20 la sută, Ford 15 la sută din muncitori. Se pare însă că americanii au redescoperit automobilele fabricate la Detroit. În 1993, cele trei companii au vândut în SUA 10,4 milioane mașini, cu un milion peste cifra anului precedent. Pentru anul în curs, speră la o creștere similară. „Am depășit recesiunea”, spune șeful de la Ford, care anul trecut a vândut de 2,5

miliarde, realizând din nou beneficii. Deverul lui Chrysler a crescut cu 18 la sută realizând beneficii record. GM, care deținea recordul la pierderi, a realizat beneficii de 2,5 miliarde dolari. Americanii serbeză redresarea celor trei mari companii, managerii lor au fost primiți la Casa Albă, discutând cu președintele Clinton viitorul economiei SUA. Deci nu e de mirare că s-a îmbunătățit și părerea cumpărătorilor despre automobilele americane.

IOANA A. VAGO ■

ENERGIA NUCLEARĂ — SINGURA ALTERNATIVĂ

A fi partizan al alternativei energetice nucleare nu înseamnă numai a fi credincios unei idei ci mai ales a fi o persoană rațională și bine informată.

În acest sfârșit de mileniu, o simplă trecere în revistă a țărilor celor mai dezvoltate sau a celor cu economiile cele mai dinamice relevă ponderea însumată, între 20 la sută și 70 la sută, a energiei nucleare în balanțele lor energetice.

Omenirea dispune astăzi de soluția ecologică a producerii energiei electrice la scară industrială. CNE sunt de departe cea mai curată sursă energetică, în comparație cu centralele bazate pe combustibili fosili. Folosirea CNE a redus substanțial emisiile de CO₂, ploile acide, contribuind esențial la reducerea efectului de seră. Impactul ecologic al CNE este cel mai redus, nepunându-se probleme de degradare și imobilizare a terenului agricol, de impurificare a pânzelor de apă freatică, de poluare a atmosferei cu dioxid de carbon și oxizi de sulf, de degradare a sănătății populației, probleme ce sunt curente centralelor pe combustibili fosili. Un exemplu elocvent este faptul că toate deșeurile puternic radioactive pro-

duse de CNE din întreaga lume ar putea ocupa o suprafață echivalentă unui teren de fotbal, pe o înălțime de 1 metru. Producerea într-o CNE a unei cantități de energie de 2000 kWh conduce la formarea unui sfert de litru de deșeurii radioactive (inclusiv dezafectarea CNE). În timp ce prin producerea aceleiași cantități de energie din cărbune rezultă 100 litri de cenusă și deșeurii toxice și un milion de litri de CO₂.

Avantajele economice pe termen lung ale CNE, comparativ cu celelalte forme de producere a energiei electrice, sunt astăzi larg recunoscute. Numai costul energiei în centralele care utilizează gazul natural este mai mic decât în cazul CNE. Dar astăzi, în condițiile existenței unor posibilități imense de producere și utilizare a materialelor plastice, a medicamentelor și altor produse din hidrocarburi și în special din gaz metan, este o adevărată crimă, utilizarea acestuia din urmă pentru a-l arde pur și simplu pentru energie termică. Este, dacă nu o proastă gospodărire a resurselor, cel puțin un act de egoism față de generațiile viitoare, care vor fi lipsite astfel de aceste resurse.

Un serial care se va sfârși în data de 4 mai 1994

Spiritul reușitei — experiența Bouygues (23)

Formarea sau al doilea pariu

Acest pariu nu privește o companie în particular, ci întreaga societate. Ultimele 15 ani au pus în mod brutal în evidență lacunele din sistemul nostru de instruire și în special lipsa de prevedere din acest domeniu. A trebuit să facem față la reconversii obligatorii care au atins zeci de mii de persoane, având la îndemână foarte puține mijloace de răspuns.

Alegerea și deciziile nu sunt niciodată ușor de luat. Astăzi, formarea are o nouă dimensiune. Ea a depășit stadiul simplei instruirii didactice pentru a deveni o răscruce de schimburi și întâlniri în interiorul companiei sau în afara ei, între oameni cu profesii și funcții diferite; formarea este în același timp un mijloc privilegiat pentru a crea și comunica o informație, un limbaj comun, o cultură de întreprindere. Încă în 1973, Francis Bouygues exprima clar miza în privința formării: „Lumea modernă este construită pe baza unor date economice precise și cel care ignoră acest fapt se expune unor pericole majore. Compania noastră a considerat că personalul trebuie să fie informat asupra realității economice. De aceea, am decis crearea la începutul acestui an a unei școli de formare economică deschisă oricărui angajat. Obiectivul ei este înțelegerea de către fiecare a fundamentelor economiei mondiale și a economiei Franței, precum și a fundamentelor economice ale profesiei și ale companiei în care lucrează”.

Au urmat organizarea și structurarea altor programe de formare mai bine adaptate și cu ținte mai bine precizate. Formarea este și unul dintre cele 12 comandamente despre care am vorbit la începutul acestui serial. S-au pus în mișcare mijloace de an-

vergură și nici o categorie socio-profesională nu a fost uitată.

1. **Diploma de manager.** Pentru a reuși în competiția actuală unul dintre factorii esențiali este adaptarea stării de spirit a managerului la noile mentalități. Profilul clasic al acestuia este din ce în ce mai puțin pus în discuție. Dincolo de calitățile tehnice și de capacitatea de a obține rezultate, el trebuie să steie să pună în mișcare o echipă, să fie în stare să stăpânească relațiile ierarhice în sensul dialogului și al unei mai mari eficacități. Acest nou profil este departe de cel tehnocratic; la el nu se adăună de circumstanță, ci totul, astfel punându-se în valoare și dezvoltându-se calitățile celui care conduce, dar și ale celui condus. A difuza o stare de spirit mai umanistă vizavi de personal este unul dintre scopurile diplomei de manager propusă de compania Bouygues cadrelor sale. Obținerea diplomei presupune parcurgerea unei serii de șapte module de câte trei zile, dedicate unor teme cum ar fi: dinamica și strategia relațiilor, delegarea, întâlnirea de negociere, legislația socială etc. Conducătorii beneficiază de o instruire mai serioasă avută pe management în general.

Văzută din exterior, diploma de manager apare ca seducătoare și convinșătoare. Cu de obicei practică rădăcină bătaie de cap. Cel care trebuie să o promoveze se lovește de dificultățile clasice: lipsa de timp, rezistența ierarhiei în ceea ce privește furnizarea de informații, respingerea unei formule care pare impusă etc. Bouygues a înțeles, din experiență, că managementul nu va da rezultate în anii ce vin decât dacă dimensiunea umană este dominantă.

În numărul următor: Formarea sau al doilea pariu (partea a doua).

Traducere și adaptare MIHAI SANDOIU ■

Ca o comparație, resursele de uraniu (care oricum nu pot fi folosite în afara unei CNE) pot asigura omenirea cu suficientă energie pentru mil de ani.

Dezvoltarea CNE atrage după sine dezvoltarea și răspândirea tehnologiilor de vârf, posibilitățile de export ale acestor tehnologii, precum și dezvoltarea economică și socială. Industriile conexe CNE absorb un impresionant număr de locuri de muncă, cele mai multe implicând calificări medii și superioare.

Ar fi lipsit de fair-play să vorbim numai despre avantaje în susținerea alternativei nucleare.

Cu excepția investițiilor mari (dar comparabile cu cele ale complexelor hidroenergetice), așa-zisele dezavantaje ale CNE sunt mai degrabă temeri, mai mult sau mai puțin justificate, ale publicului. Dintre acestea, cea mai comună este teama de o explozie nucleară. Nici Three Mile Island-2 și nici Cernobîlul — unde au avut loc cele mai grave accidente nucleare — nu au implicat o explozie nucleară. Însă, impactul acestor accidente a fost imens asupra publicului. Numărul total al victimelor accidentului de la Cernobîl (luând în considerare și efectele în timp, datorate iradierilor) este comparabil cu numărul total al victimelor poluării într-un an de zile datorită arderii combustibililor fosili în America de Nord. Acest fapt este de

natură a ne da o imagine asupra a ceea ce înseamnă percepția riscului nuclear de către populație.

Referitor la problema stocării deșeurilor radioactive, putem întreba în aceeași măsură: dar problema stocării deșeurilor combustibililor fosili? Deșeurile radioactive sunt în primul rând stocate, supravegheate, protejate de diverse bariere, pe când cele ale combustibililor fosili sunt pur și simplu aruncate pe sol, în aer, în mediul înconjurător. În plus, volumul deșeurilor radioactive, raportat la un kWh produs, este de un milion de ori mai redus decât cel al deșeurilor combustibililor fosili.

Stocarea deșeurilor radioactive la adâncimi de mil de metri, în formațiuni geologice ce s-au dovedit stabile pe parcursul a milioane de ani, constituie o soluție certă.

Este adevărat că CNE eliberează în mediu cantități de substanță radioactivă, dar acestea, raportate la același kWh produs, sunt — aparent paradoxal — în cantități mai mici decât cele eliberate în mediu de centralele pe combustibili fosili, în special cărbune. Se știe că în cărbune se găsesc și mici cantități de uraniu, thoriu etc. Acestea, împreună cu dioxidul de carbon și oxizii de sulf, azot, precum și o mare varietate de produse cancerigene, constituie adevăratul pericol ecologic și uman.

HOREA MOCANU ■

TURNUL BABEL

Un imperiu de vânzare

■ ■ Nou-noul partid gândit și născut de magnatul audiovizualului SILVIO BERLUSCONI a împins dreapta italiană la victorie. Este pentru prima oară în ultima jumătate de veac când în peninsulă o forță politică abia apărută se înfruntă în fruntea lizei învingătoare într-un scrutin general. Forza Italia, combinată cu fasciștii și federaliștii nordici (Liga Lombardă), a obținut majoritatea absolută în Camera Deputaților și 155 din cele 315 locuri din Senat. Imediat după aflarea rezultatelor, Berlusconi a afirmat că este gata să-și vândă imperiul, pentru a putea ocupa fotoliul de premier...

■ ■ Și în UCRAINA au avut loc alegeri. Concluzia primului tur de scrutin la care electoratul a participat masiv, destul de puțin surprinzătoare, este că naționalistii și comunistii vin tare. Naționalistii din vestul U-

crainei și comunistii rusefoni din est au mărșăluit, cel puțin în prima fază a confruntării, centrul reformator. În paralel, în Crimeea, referendumul a relevat, transant, că alipirea la Rusia este alternativa preferată de electorat. În aceste circumstanțe, Leonid Kravciuk a opinat că o devansare a alegerilor prezidențiale, eventual în iunie, ar fi de dorit în condițiile în care parlamentul rezultat din alegeri ar avea o excesivă compoziție de stânga. Prea târziu...

■ ■ Un surprinzător de pozitiv rezultat a obținut Vitali Ciurkin, emisarul special al președintelui Elțin, în abordarea conflictului SARBO-CROAT. După 30 de ore de negocieri, s-a ajuns la semnarea unui acord care pune punct ostilităților între Zagreb și secesionistii sârbi comasați în „Republica Krajina”, care reprezintă un sfert din teritoriul Croației.

■ ■ În TERITORIILE OCUPATE, escalada violenței continuă. Vânzarea de paleștrici și riposte ale acestora, potențiale de greva generală, nu au blocat, totuși, negocierile de la Cairo între emisarii guvernului Rabin și ai OEP. Tensiunea și confruntările sângeroase mențin pe tapet ceea ce OEP susține de câteva săptămâni și anume imperativul dislocării în zonă a unor forțe internaționale de control.

■ ■ Între „autoritățile nistrene și conducerea ARMA-TEI A 14-A se adâncește starea de conflict: Tiraspolul a transferat, dintr-un condei, o serie de „proprietăți” ale militarilor ruși în contul „republicii”. Rușii au ripostat amenințând că vor utiliza forța pentru a pune capăt acțiunilor „institutiilor rebele”.

■ ■ După o vâlvă mediatică delirant, armatele Coreei de Nord și de Sud au rămas cu arma la picior, fără să transforme conflictul Phenian. S-au intrat un război regional major. După o matură chibzuință, în timp ce rachetele Patriot furnizate de americani se îndreaptă spre Coreea de Sud pe calea oceanului, la Phenian s-a anunțat că dialogul cu AIEA se va relua. Mai bine...

RADU BUDEANU ■

Europa: insolita convergență a drepte cu stânga

Rezultatele scrutinului italian au, firește, o mare importanță în primul rând pentru Italia însăși, pentru cum va fi viața aceste țări și a locuitorilor ei de acum înainte. Da, forțele politice de centru-stânga, care au guvernat Italia timp de peste patru decenii, au fost pulverizate, alegerile consfințind triumful dreptei, care a obținut 366 de mandate (dintr-un total de 630) în Camera Deputaților. S-a vorbit, din această cauză, de a doua republică italiană, cu toate că unii comentatori, luând în calcul primele reacții ale unor politicieni, au vorbit deja de noi alegeri. Între timp însă lucrurile s-au mișcat, se pare că Berlusconi este hotărât și va și putea să formeze viitorul guvern, de la care italienii așteaptă foarte mult.

Însă victoria în alegerile din Italia a Alianței pentru Libertate are mare importanță și pentru configurația politică europeană. E ușor de observat că în urma scrutinului din peninsula, dreapta se afirmă cu putere și acolo unde până nu de mult norodul cocheta foarte tare cu stânga. După Anglia, Germania și Franța, încă una dintre țările de mare greutate ale Europei occidentale, și ale lumii, membră a „Grupului celor 7”, intră în câmpul de putere al dreptei, care-și lărgeste sfera de cuprindere. Și aceasta în timp ce în Europa răsăriteană, în vechiul lagăr socialist, ca și în fosta U.R.S.S., stânga a revenit în forță și domină viața politică. Însă, oricât ar părea de ciudat, s-a dovedit că tocmai aceste forțe, dreapta (nu extrema dreaptă!) în Europa de vest și stânga (nu extrema stângă!) în Europa de est sunt acelea care pot asigura echilibrul european în momentul de față și care, din această cauză, se înțeleg și se acceptă reciproc. Cheia de boltă - atitudine în problema statelor naționale.

Timp de aproape un veac și jumătate internaționalismul a apărut exclusiv stângii, a constituit, sub denumirea de internaționalism proletar sau socialist, un monopol al stângii, comuniste sau nu. În zilele noastre însă, internaționalismul este de dreapta, mai bine zis de extremă dreapta. Tezele acestui internaționalism - „granițe spirituale”, autonomia minorităților (inclusiv autonomia administrativă și cea lingvistică), diminuarea puterii centrale și, ca urmare, slăbirea coeziunii statului, federalizarea, confederalizarea etc. - sunt susținute de curentele financiare, de organizațiile și organismele suprastatale și supranaționale, dominate de capitalul transnațional, precum și de cercuri și lobby-uri de extremă dreapta, ultranaționaliste, revanșarde și iredentiste. În ceea ce privește dreapta clasică vest-europeană, ea a rămas purtătoarea de steag a ideii naționale, a statului național, a orăzării lumii, în primul rând a Europei, pe acest suport, așa cum s-a făcut după primul război mondial și cum s-a confirmat (cu unele excepții) după al doilea război. Însă în Europa răsăriteană, în principal în ultimele două decenii, din mai multe motive, între care la loc de frunte a fost dorința puterii de-a obține capital politic, ideea națională a fost prelucrată de stânga, aliată la cârmă. Cam așa stau lucrurile și astăzi, în regiunile de tranziție. Ca urmare, din punctul de vedere al menținerii statu-quo-ului european, al asigurării liniștii, echilibrului și stabilității pe continent, s-a ajuns la o insolită convergență între dreapta vest-europeană clasică și stânga est-europeană postcomunistă.

În ceea ce privește dreapta (clasică) din țările est-europene și din fosta U.R.S.S., ea se află astăzi într-un proces de refacere, de regenerare deosebit de chinuitor, drumul pe care merge fiind presărat cu o mulțime de obstacole și de capcane, pe care până în prezent n-a prea știut ori n-a putut să le evite. La ruși, de pildă, nu s-a putut realiza necesara delimitare de dreapta extremă. La noi, capcana cea mai mare în care a căzut dreapta a fost intrarea în hora internaționalismului reacționar antiromânesc. Și întrucât malurizarea dreptei est-europene, între altele, prin necesara recuperare a steagului naționalismului, care-i aparține prin natură, nu se va realiza de pe o zi pe alta, convergența dreapta apuseană - stânga răsăriteană (care presupune acceptarea și chiar preferarea de către Occident ca parteneri coeșibili și viabili a domnilor Iliescu, Kravciuk, Șevardnadze etc.) va mai dura o vreme.

ION D. GOIA ■

Să privim prin vecini.

„ȘTABIU” ȘI PRIVILEGIILE LOR

- În Ungaria există în prezent 180 de nomenclaturiști privilegiați
- Câți există în România? Ce privilegii au?

Întotdeauna cei aflați într-o țară în fruntea bucatelor, numiți indeobște demnitari, și-au făcut și lor, din bucatelile respective, o parte, mai mare sau mai mică, după împrejurări și după obiceiul pământului. În fostul lagăr comunist, partea demnitarilor - cărora li s-a zis nomenclaturiști - a fost mai mult decât substanțială. Cei aflați în vârful piramidei puteau dispune, practic, de tot ce aveau țara ca de propriile bunuri, privilegiile lor erau nemăsurate, totale. Stalin, de pildă, avea absolut totul (casă, mașină, haine, vile, transport, pază etc., etc.) dat de stat. Probabil că tot așa stăteau lucrurile și cu Ceaușescu, Mao și cu alții și stau în zilele noastre cu Kim Ir Sen și cu Fidel Castro și cei aflați în imediata apropiere a vârfului piramidei. După prăbușirea comunismului, în țările aflate în „perioada de tranziție” situația s-a mai schimbat. Despre cum e în prezent cu privilegiile demnitarilor în Ungaria ne informează chiar agenția MTI, într-o corespondență din care reținem cele de mai jos.

În Ungaria (comunism) - serie MTI - funcționarii de stat, nici chiar cei cu funcții importante, n-au avut salarii exagerat de mari. Totuși, în afara de salariul lunar, ei au beneficiat întotdeauna de anumite privilegii, a căror semnificație a sporit în economia deficitară a țării în anii care au trecut de la schimbarea regimului în Ungaria. Situația s-a modificat substanțial: au fost desființate o mulțime de indusii și privilegii, rămânând doar cele cuvenite funcției, care nu sunt ascunse o pinie publice, întrucât sunt legale. În prezent, beneficiază de un apartament mai confortabil, de automobil și de alte privilegii pe care le presupune o funcție reprezentativă numai 180 de persoane. Nivelul de trai al primilor 5 demnitari ai statului - președintele republicii, primul ministru, președintele Adunării de Stat, Curții Constituționale și Curții Supreme - rămâne nu numai în urma condițiilor de viață ale oamenilor de afaceri prosperi din Occident, ci și ale unor nobocini din Ungaria. Retribuția lor lunară netă (după scăderea impozitului) este de aproximativ 1.000 de dolari, ceea ce înseamnă de 10 ori mai mult decât venitul minim. Retribuția lunară a miniștrilor echivalează cu 600

- 700 de dolari. Premierul și miniștrii au dreptul să folosească două automobile: unul pentru situații cu caracter reprezentativ, de pildă Mercedes, BMW, și unul de așa-numita categorie medie, cum ar fi Mitsubishi sau Passat. Secretarii de stat și adjuncții acestora li se cuvine un automobil fără sofer. În urmă cu trei ani, organele puterii de stat și ministerele au cumpărat în acest scop aproape 500 de automobile moderne. Șeful statului, primul ministru, președintele parlamentului și Curții Constituționale au dreptul și la o locuință de serviciu. Este vorba de o clădire aflată în proprietatea statului. De

regulă, aceasta este o vilă cu grădină, amenajată pentru recepții, sedinte, care nici altfel nu poate fi trecută în proprietatea particulară sau vândută.

Între privilegiile serie MTI în continuare, se inserie și paza personală. Factorul care hotărăște cine poate avea gardă de corp este MAI. În prezent, numărul persoanelor care beneficiază de această protecție nu este mai mare de zece. Conducătorii n-au un spital special, case de vânătoare, cum se obișnuia pe vremuri. Au însă pașaport diplomatic, linie telefonică specială la locul de muncă, iar demnitarii de rang superior celui de secretar de stat - și la domiciliu.

Cam așa stau lucrurile la vecini și prietenii noștri de la apus, fostii camarazi de armă sub steagul marxism-leninismului. Dar la noi, în România? Câți nomenclaturiști cu privilegii avem? Mai mulți de 180? Și cum care ar fi privilegiile demnitarilor români? Iată ce ne-ar plăcea să aflăm, dintr-o sursă cât mai bine informată, eventual dintr-un material Românesc, întrucât, dacă-i glăsuim la unguri, noi nu ne putem lăsa mai prejos.

ION D. GOIA ■

LIDERUL KAZAHSTANULUI PROPUNE CREAREA UNIUNII EURO-ASIATICE

Președintele Kazahstanului a chemat săptămâna trecută membrii Comunității Statelor Independente (CSI) să-și întărească legăturile și să formeze o organizație similară Uniunii Europene, informează REUTERS. Nursultan Nazarbaiev, una dintre cele mai influente voci din CSI, a declarat că noua comunitate post-sovietică ar trebui să creeze o Uniune Euro-Asiatică, cu monedă unică și libertate de deplasare în interiorul frontierelor. Nazarbaiev, al cărui discurs la Moscova a fost reluat de agențiile ruse de presă, a fost de părere că Rusia și Kazahstanul ar putea ușor să pună ele însele bazele unei asemenea uniuni. În cazul în care ceilalți membri ai CSI nu vor acorda acestei idei tot sprijinul lor. Până acum, republicile ex-sovietice au respins toate propunerile care vizau crearea unor organisme supra-naționale, temându-se de reînvierea, a ceea ce ele numesc imperialismul rus.

MALAEZIA - CONTINUA CREȘTEREA ECONOMICĂ

1994 va fi pentru Malaezia al șaptelea an consecutiv de dezvoltare puternică, estimându-se o creștere economică de 8,4 la sută și o reducere, în continuare, a ratei inflației, a anunțat Banca Centrală a Malaeziei, citată de REUTERS. Ultimele șase ani au fost caracterizați printr-o puternică creștere a veniturilor naționale, Malaezia fiind unul dintre statele cu cea mai rapidă dezvoltare din lume. Creșterea PIB a fost, în 1993, de 8,5 la sută, iar în anul precedent de 7,8 la sută. Analistii estimează, de asemenea, că rata șomajului se va diminua anul acesta la 2,8 la sută, de la 3,0 la sută în 1993. Rata inflației a fost, în 1993, de 3,6 la sută, comparativ cu 4,7 la sută în anul precedent, preconizându-se menținerea acesteia sub 4 la sută și în cursul acestui an.

Folosindu-se metoda
„amprentelor genetice”,

Corpurile Romanovilor au fost, în sfârșit, identificate

• Verdictul a fost dat de o
echipă de cercetători
englezi

Un simplu exantim din sângele prin-
țului Philip a permis identificarea ră-
mășișelor pământești ale mătușii sale,
țarina Alexandra.

În august 1991, când au fost desco-
perite osemintele îngropate într-o pă-
dure din apropierea Ekaterinburgului,
s-a emis ipoteza că ele ar aparține țar-
ului Nicolae al II-lea și familiei sale.
Aceștia nu fost asinași subita în

În cazul Romanovilor utilizarea metodei „amprentelor genetice” este spectaculoasă
și prin implicațiile sale istorice. În imagine, de la stânga la dreapta: prințesele
Tatiana și Olga, țarul Nicolae al II-lea, țarina Alexandra, prințesa Maria, (areviciul
Alexis și prințesa Anastasia

noaptea de 16/17 iulie 1918 și nu s-a
știut niciodată, cu precizie, locul în
care au fost înălțați. Autoritățile
ruse de astăzi doreau o certitudine,
eșă că, fragmente minuscule de os au
fost trimise unui laborator de medi-
cină legală din Anglia.

Pentru Peter Gill și echipa sa, cel
care și-au asumat cercetarea, prima
etapă și cea mai simplă a fost stabili-
rea ascendenților, pe linie maternă, a
împărătesei Alexandra — născută prin-
țesa Alix de Hesse și soție a țarului
Nicolae al II-lea.

Metoda folosită pentru identificare
a fost cea a „amprentelor genetice”
ce se transmite exclusiv prin femei.
Studiind descendenții surorii mai
mari a țarinei au descoperit, cu sur-
prindere, că doar două persoane le
puteau furniza cele câteva picături de
sânge de care aveau nevoie: prințesa
Sophie de Hanover și fratele său, du-
cele de Edinburgh. Cu ajutorul prin-
țului Philip, echipa lui Peter Gill a
putut identifica osemintele țarinei și
pe cele ale fiicelor sale.

Etapa a doua, mai complexă, a fost
autentificarea rămășișelor pământești
ale țarului. Dintre numeroșii descen-
denți ce puteau furniza „sursa de in-
formare”, cel care a participat la a-
ceastă anchetă sub acutul anonimatu-
lui, misteriosul „englez”, se pare că
este lordul Carnegie, al treilea duce de
Fife.

În urma acestor studii nu mai e nici
o îndoielă că osemintele din pădurea
de la Ekaterinburg sunt ale martirilor
din 1918. Singurul mister, dacă exis-
tă unul, îl constituie faptul că nu au
fost încă descoperite osemintele țar-
eviciului Alexis și cele ale uneia din
surorile sale mai tinere — Anastasia
sau Maria. Conform rapoartelor ruse
din 1918 ele s-ar afla în același loc,
undeva în apropiere.

Autentificarea, fără dubii, făcută de
echipa engleză deschide calea orga-
nizării unor funeralii oficiale. Aștep-
tate de poporul rus, ele vor avea loc,
probabil, la Sankt Petersburg în iulie
anul viitor și au, deocamdată, acor-

dal de principiu al președintelui El-
țin.

ADRIANA CHIROVICI ■

Războiul din două milioane

• Dar alte sute de mii de l

Ceea ce se petrece în Sudan este o
tragedie teribilă, care depășește nenă-
rurile din Somalia. Războiul civil,
care durează de 10 ani, a făcut 2 mi-
lioane de victime, determinând 4 mi-
lioane oameni la refugiu. Populația
țării se zbate în haos, nu-și poate lă-
cra pământul, au pierit animalele, ea
însăși sa atinge lent de inanție. După
previziuni ale UNICEF, în acest an,
catastrofa va fi și mai dură decât a-
cea din 1988, când au pierit de foame
300.000 de oameni. Războiul civil se
poartă pentru ca guvernul militarist
de la Khartoum, să poată impune con-
ceptele fundamentaliste islamice „drept
ul islam” Saria”, populației arabe
creștinate, din sudul țării. După re-
petate cereri de ajutor ale bisericilor
creștine din Sudan, biserica anglicană,
prin arhiepiscopul de Canterbury, a
început să medieze în cursul călăto-

Cel de al treilea război

Irlanda de Nord Incepând cu 1993 3000	Ex-Iugoslavia Incepând cu 1991 peste 100 000	Israel (conflictul palestinian) Incepând cu 1968 12 300	Liban Incepând cu 1975 150 000	Turcia (Kurdistan) Incepând cu 1984 10 000	Ozele Incepând cu 1991 peste 100 000
Ciad Incepând cu 1966 peste 20 000	Algeria Incepând cu 1992 peste 1 000	Mali/Niger Incepând cu 1990 1 000	Senegal Incepând cu 1990 200	Guc. nala Incepând cu 1990 100 000	Columbia (FARC) Incepând cu 1964 15 000
Columbia (ELN) Incepând cu 1963 date necunoscute	Peru (Sendero Luminoso) Incepând cu 1980 peste 30 000	Angola Incepând cu 1961 750 000	Elipia Incepând cu 1976 10 000	R. Sud Africană Incepând cu 1976 14 500	Mazambic Incepând cu 1976 1 000 000
Djibouti Incepând cu 1991 1 000	Ruanda Incepând cu 1990 5 000	Uganda Incepând cu 1981 peste 500 000	Sudan Incepând cu 1983 260 000	Liberia Incepând cu 1989 20 000	Bar Incepând cu 1990 300

Copiii străzii bântuie și în alte foste țări socialiste

Berlinul a devenit „metro-
pola” copiilor străzii din Ger-
mania. Aici au fost luati, în
evidență, în 1992, peste 2000
de copii fără adăpost, dar nu-
mărul lor actual poate fi
dublu. Îngrijirea și îngrijirea
vârsta fragedă, începând de
la 10 ani, a celor ce sporesc
numărul lor. Provin cu pre-
cădere din noile landuri est-

germane. Sunt lipsiți de edu-
cație și instruire, mulți n-au
act de identitate. Apariția
lor se dat pe scama mizeriei
economice din Germania ră-

săriteană, unde sunt 1,2 mili-
oane șomeri integrali și
125 000 parțiali, adică 45-50
la sută din numărul celor apti
de muncă. Populația fostei

RDG se integrează greu în
coordonatele de valori ale u-
nei societăți liberale. Crește
alcoolismul și agresivitatea în
viața familială, divorțurile
sunt mai frecvente iar copiii
neglijati. La aceștia se constă-
tă stări depresive și dispera-
rea urmate apoi de consu-
mul de droguri.

Oficialitățile berlineze au
organizat un sistem de ajuto-
rare și recuperare a copiilor
străzii. Funcționează nume-
roase case destinate adăposi-
rii și reeducării lor. Aici
li se servește mâncare în
mod gratuit. Bugetul de stat
prevede importante sume în
vederea reorganizării și mo-
dernizării caselor de ajuto-
rare a copiilor străzii. Dar
după cum afirmă o persona-
litate competentă din Senatul
berlinez „lipsește voința po-
litică necesară realizării pro-
iectului”.

IOANA A. VAGO ■

Reporter in Extre

SE

Înainte de 1970, comerțul
internțional s-a dovedit fa-
vorabil. Exportul a mers, /
fost perioada unui exercițiu
dificil dar folositor în regie
trul viguros al pretențiilor
pentru piața externă. Oame-
nii și-au format mâna, pro-
dusele au suportat șocul pre-
tențios al contactului cu be-
neficiarul străin. Exportul
probabil vocația de principală
sursă de creștere a econo-
miei. Influxul de capital
străin a prins bine în com-
pletarea cerințelor pieței.
terne. Împrumuturile, și al-
ce și prin alte locuri, au ve-
nit dinspre FMI, Banca Mon-
dială, de la țări mai avu-
te. Puține n-au fost aceste îm-
prumuturi, și se vede, dar a-
vând și urmele rămase în
urma lor îndeosebi în pune-
rea pe picioare a structurilor

lan a făcut e victime i se sting de inanție

facute în Sudan, însă diligentele n-au dus la rezultat. Conducătorii au pornit o nouă defen-
vând să lichideze definitiv re-
Pentru a-și crea forțe noi,
reg „frați de credință” din Alge-
Tunisia, Palestina și Egipt, cărora
acorda azil politic, pregătindu-
u acțiuni de comando sub con-
rea lui Turabia, se vrea realiza-
unei „internationale islamice” la
să participe anual delegații din
țări. Prin această, ei vrea să de-
streze că Sudanul „este patria a-
ratului Islam”. Acum războiul s-a
format într-o campanie de exter-
re a sudanezilor creștinați. Gro-
situației se amplifică prin scin-
interveniția în tabăra celor din
Fracțiunea lui Garang vrea o
autonomie pentru Sud, dar în
al unei confederații cu Nordul în

timp ce Rick Machar, fostul său loc-
titor, vrea independența deplină a
Sudului. Guvernul de la Khartoum e
conștient că nu poate câștiga războiul
dar îl continuă cu intenția de a pune
stăpânire pe zăcămintele de petrol si-
tuate în Sud. Astfel războiul continuă
deși costă zilnic un milion de dolari,
precum și mii de vieți omenești.

IOANA A. VAGO ■

Amenințări cordiale

Doctrina Kozirev

Se vorbește tot mai frecvent și tot mai apăsător de doctrina Kozirev. Față de doctrina Brejnev, cel mai recent produs teoretic prezentat de Moscova pe piața politico-militară-economică a lumii reprezintă, desigur, un enorm pas înainte. Un pas spre normalitatea relațiilor Est-Vest atâtă vreme dominate de suspiciune și pigmentate de ofensive și defensive reci care antunau mișcări fierbinți. Doctrina Kozirev se află stilistic, la antipodul doctrinei Brejnev, dar fără a trăda, în chip firesc, metabolismul imperial al Moscovei. Ea se bazează pe amenințări cordiale și reverențe explozive în raport cu Vestul, fiind permanent bazată pe credulitatea cronică a Occidentului și pe spaima sa ancestrală că Răsăritul are în stomac gata ori-
când să digere lumea civilizată din vecinătatea sa apuseană. Această doctrină are o influență telepatică cu atât mai pronunțată cu cât în jurul Rusiei cristalizările politice sunt mai degrabă alarmante decât promițătoare. În Ucraina, naționalismul și stângismul se așază pe picioare de fier; în Republica Moldova deschiderea către Europa s-a blocat, relațiile cu România au intrat într-un dens con de umbră. Iar intențiile de apropiere față de Rusia au depășit echivocul tacit și au devenit declarative, tranșante, marcate de un ciudat entuziasm al ireparabilului; în Criteea, un referendum, imediat atacat de președintele de la Kiev, indică o fulminantă poftă de alipire la Rusia; în câteva republici „independente” ale CSI rusofonii și, în general, strategia de așezare la remorca Moscovei domina orizonturile politice. Exemplele pot continua și ar putea fi detaliate cu elemente dintr-o cea mai lugubră.

Tocmai pe acest fond, doctrina Kozirev, relevantă până de curând prin șahul la adresa creșterii influenței NATO asupra țărilor răsăritene, a înregistrat încă una din aparentele sale puncturi paradoxale: Moscova e gata nu numai să-și respecte angajamentele privind parteneriatul pentru pace, ci să intre, pur și simplu, în NATO. Alternativa ca la Bruxelles să se decidă strategia globală a Moscovei reprezintă, într-adevăr, o mișcare pe care Occidentul nu este în stare să o asimileze, nici teoretic, nici practic. Faptul că, aflat în vizită la București, generalul Pavel Graciov a afirmat că „trebuie să se înțeleagă că în lumea de azi nu mai există stăpâni și slugi” ilustrează cât este de alunecoasă această doctrină și câte ingrediente „contradictorii” conține. Ministrul rus al apărării nu a făcut această declarație gratuit, sau într-un context geopolitic „alb”. El a marcat faptul că, indiferent de elasticitatea Moscovei în raport cu structurile politice și militare ale Vestului, ea își rezervă dreptul de a nu se așeza sub nici o „baghetă”. Desigur, toată lumea a înțeles mesajul, deși aceasta nu servește la nimic...

Angrenată de un teribilism naționalist și dogmatic tot mai furios, dependentă de circuitele de ajutor occidentale și obligată de enorma inerție economică, politică și morală de a-și continua înaintarea pe vechia autostradă (chiar dacă mobilul de semnalizare este colorat altfel), Rusia se află într-o situație paradoxală: aceea de a reuși să fie un imperiu strict răsăritean cu sprijinul masiv al Occidentului. De aici salturile mortale ale doctrinei Kozirev, care nu este altceva decât o gândire imposibilă ce trebuie adaptată la măruntele posibilități ale momentului...

RADU BUDEANU ■

ndial a început demult

Irak (Kurdistan)	Tadjikistan
incepând cu 1976	incepând cu 1992
7 000	15 000
	Afganistan
	incepând cu 1978
	1 000 000
	Birmania
	incepând cu 1948
	peste 15 000
	Laos
	incepând cu 1990
	date necunoscute
	Cambodgea
	incepând cu 1975
	26 000
	Papua (Noua Guinee)
	incepând cu 1989
	6 000
	Filipine
	incepând cu 1970
	46 000
India (Kashmir/Punjab)	Indonezia
incepând cu 1982	incepând cu 1965
27 000	132 000
Pakistan	Sri Lanka
incepând cu 1986	incepând cu 1983
2 000	25 000

și nu s-a terminat încă

La începutul anului curent se mai purtau războaie în 40 de țări. Terra nu a devenit o planetă a păcii nici după terminarea războiului rece. Din contră, Noua ordine mondială, vehiculată fervent în anii '90, se manifestă printr-o creșterea predispoziție de a rezolva conflictele pe calea armelor. La începutul anului 1994 se deslășurau 43 de războaie, cu precădere în țări aflate în curs de dezvoltare, situate în Africa și Asia. Starea de beligeranță u-o mai constituie contradicțiile dintre comunism și capitalism, factorul declanșator constând în naționalismul renăscut și în tensiunile interetnice. Statele aflate în destrămare, ascund un remarcabil potențial de forță. Războiul din fosta Iugoslavia, constituie doar un exemplu. Pe teritoriul ex-Uniunii Sovietice, 130 de naționalități sunt preocupate de jalonarea în zonele lor de influență, a granițelor noilor state rezultate. Aceste lupte pentru putere, au dus la războaie în șase cazuri.

După 1945 pe Terra au avut loc 180 războaie în urma cărora au murit peste 23 milioane de oameni, număr ce reprezintă aproape jumătate din cel al morților înregistrați în timpul celui de-al doilea război mondial. (I.A.V.).

BERLINUL ÎȘI SCHIMBĂ MEREU FAȚA

Vitorea capitală a Germaniei unite cunoaște remodelări arhitecturale de amploare. Partea socialistă este demolată bucătă cu bucătă pentru a lăsa loc unor construcții în acord cu partea vestică a orașului. Între noile construcții se numără și un grandios Centrul Internațional al Congreselor.

Orient

L (3)

industriale. Va continua creșterea de la BIRD până în 1995.

S-ar fi putut ajunge unde a ajuns și fără suport extern? Întreb eu, și asta nu pentru că n-aș ști răspunsul. Condițiile interne cu cele în afara țării trebuie înțelese combinate, mă sesizează interlocutorul. În unele țări capitaliste, adaugă, capitalul străin a fost introdus fără a se dezvolta economia internă. În altele, capitalul străin a fost folosit cum trebuie. Birocrația internă, antreprenorilor a provocat diminuarea eficienței în utilizarea banilor. În Coreea de Sud, capitalul străin a fost folosit foarte bine, consideră omul lui Woo, și ca el atâția, inclusiv furnizorii banilor în uză. Dar mai face o precizie:

zare: capitalul străin a fost combinat cu intervenția guvernului pentru asigurarea fundamentului economic — stabilizarea prețurilor, dezvoltarea capitalului uman, decantarea sistemului social. Alături de bani a intrat în funcțiune un sistem managerial dispus și capabil să organizeze buna lor întrebuințare.

Cândva, prin anii '60, Japonia a jucat un rol însemnat în dezvoltarea industriei sud-coreene. Acum? Ea exportă spre Incoace mașini, componente electronice, autoturisme. Deficitul, cronic, în relația cu Japonia, continuă să crească. Dar este inevitabil, pentru că noi depindem de ei în anumite privințe, sună înțelegător explicația, completată astfel: constituie pentru țara mea un obiectiv important să reducem deficitul față de Japonia, înlocuind mașinile lor cu mașinile noastre, crescând exportul nostru pe piața lor.

Am de mult pregătită înțelegerea următoare. După

cum vine de grăbit și răspunsul pare a fi fost pregătit. Cum stăm cu SUA? Înaintea anilor '80 (observați ce insistent revin frontierele referențiale: înainte, după...) America — folosind termenii utilizați de gazdă — a asigurat piața, exportând mult în Coreea de Sud, oferind împrumuturi comerciale, asigurând investiții directe. Pe la jumătatea anilor '80 americanii — a se vedea mențiunea din fraza anterioară — au cerut foarte agresiv deschiderea pieței pentru exporturile americane, pentru intensificarea businessului în Coreea de Sud.

Vin din Europa și doresc a privi o clipă spre noi, cei de acolo cu ochiul lor, al celor de aici. Cooperarea cu Europa o de dorit, își începe discursul domnul Woo. În ultimii ani Piața Comună s-a plâns de noi, va adăuga. Situația s-a schimbat și Comunitatea Europeană și Coreea de Sud acționează acum pentru intensificarea relațiilor, dezvoltarea comerțului, am-

plicarea, investițiilor. Piața Comună crede că această țară îi poate fi partener în Asia de Est. Aici se găsește și China.

Apropo de China? Relațiile dintre cele două state au fost normalizate de doi ani. Până atunci legăturile au funcționat extrem de fragil și doar prin Hong Kong. Relațiile comerciale au crescut repede, urcând la un volum de 10 miliarde dolari în ambele sensuri. Chinezii cumpără autoturisme, produse metalurgice, sud-coreenii produse agricole, minereuri.

Vin, de fapt, din Europa răsăriteană. Cum stau proiectele cu noi? Trebuie să împărtășim experiența noastră cu aceste țări, își subliniază cu un gest larg al mâinilor dreptă afirmația domnului director general. Vedem cum gradual se schimbă atitudinea guvernelor lor în favoarea liberalizării. Se schimbă rolul guvernelor în problema economiei. Încurajăm sectorul nostru particular să investească în diferite țări.

Cu Europa de Est ne este deocamdată, chiar mai ușor să colaborăm.

Mă întorc cu ochii pe usă dar nu fără a cere eventuale trimiteri spre viitor. Concis și lămuritor:

— Dorim să atingem în următorii cinci ani un venit de 10 000 dolari pe locuitor. Vrem să devenim până în 1996, membri ai OECD. Trebuie să schimbăm ordinea și structura economiei pentru a fi admisi sub toate aspectele în clubul țărilor avansate. Vor fi, pentru aceasta, necesare unele reforme. Urmărim să ne dezvoltăm potențialul economic și pentru a fi gata să participăm la reunificare. În următorii 10 ani s-ar putea ivi această ocazie. Examinăm experiența germană și înțelegem ce solicitări uriașe vor fi. De aceea, rămânem la părerea că pentru unificarea factorului esențial al succesului îl constituie dezvoltarea puterii noastre economice.

NEAGU UDROIU ■

Eugen Ionesco sau INFINITUL la câteva decenii

De la *Elegii pentru flinte mici* (1931) — versiuri suprarealiste sau chiar... postmoderne, la explozivul *NU* (1934), cărți scrise în română — la întregul lui teatru de limbă franceză care s-a adus o dreaptă și fascinantă celebritate internațională: *Cântăreața cheală* (1950), *Lecția* (1951), *Scaunele* (1957), *Noul locatar* (1957), *Uel-gași fără simbric* (1959), *Regele moare* (1962), *Seica și Foamea* (1963)... De la *Hugoliada* — practic scrisă inițial în română, mai ales că sulta aceasta de articole nu se numea astfel când le-am publicat în țară — până la strălucitoarele sale pagini de jurnal și eseu: *Notes et contre-notes* și *Antidotes* (1977), Ionesco/Ionesco este una dintre marile prezențe universale. În 1970, este ales membru al Academiei Franceze, dar poate mai importantă decât această recunoaștere printre cei 40 de nemuritori nu se pare faptul — unic în lume — că, începând din 1953, la „Théâtre de la Huchette”, la Paris, *Cântăreața cheală* se joacă zi de zi. Și niciodată nimeni nu găsește un... bilet în plus.

5 august 1984. Am avut azi privilegiul să-l cunosc în carne și oase. L-am ascultat și l-am văzut de aproape. L-am înmănat un exemplar din ediția centenară, multilingvă *Urmuz*, pe care o îngrijisem, la Editura Minerva, sub egida căreia a și apărut în vizuina grafică a lui Ion Mincu. Ionesco ne făcea mara o noare să semene în carte tălmăcirii în franceză a două proze aparținând lui Urmuz, cel pe care, alături de Caragiale, îl consideră ca pe unul din strămoșii săi literari. A răsfoit cu atenție cartea. Era mirat de înfrățirea ei, „fătoasă” — chiar așa a spus — și de „incredibil de urmușiana grafică a lui Ion Mincu”. Am vorbit despre avangarda românească, despre inventivul Georges Perec, și apoi despre preferințele mele din teatrul ionescian. „Deși prefer, toate piesele. Regele moare este, după mine, cea mai mare competiție a dumneavoastră cu Shakespeare”. M-a privit în ochi Adânc. „Eu am murit puțin scriind această piesă, mi-a spus marele detonator al teatrului veacului XX. Și apoi, am reînviat după cum vezi”.

28 martie 1994. Acum când regele teatrului a plecat să se odihnească puțin, pot să spun cu voce tare, ceva mai sigur că nu mă aude: eu cred că a murit cu fiecare replică în parte cu fiecare silabă în parte.

3 decembrie 1992. Printr-o scrisoare în stil „mi-fique miraisin”, președintele SPAF și director al revistei *Art et Poésie* a Societății Poetilor și Artiștilor din Franța (SPAF),

12 noiembrie 1992. La Biblioteca Municipală Mihail Sadoveanu sub egida acesteia și a Filialei SPAF — Roumanie — am sărbătorit cei 80 de ani din infinita viață cosmo terestră a genului de la Slatina. Altfel spus, octogenatul „slătineanului universal”. În cadrul expoziției organizate, eleva liceului Toniza, Raluca Teodora, a expus această schiță de portret a marelui artist.

Acum, ce să mai spun acum, în fața atâtor paradoxuri și a celor mai absurde vești? Abia acum îmi dau seama cât de mult aș vrea — aa fi vrut — ca articolul meu să nu mai apară niciodată în revista *Art et Poésie*. Așa cum n-aș fi vrut să scriu nici aceste rânduri despre genialul scriitor și legendarul om care, pe 93, Boulevard du Montparnasse, a acceptat că Regele moare. Dar nu, nu și Opera lui, care — prin însăși viața ei, și prin chiar viața Regelui, dăruită nouă pe veci — este egală cu tot Universul. Și-i aparține acestuia de drept, și de fapt. Vedeți, așadar, că Regele nu poate muri, nu moare NICIODATĂ?!

CONSTANTIN CRIȘAN ■

Axa a spiritualității românești

Recuperări brâncușiene (IV)

Peste numai un an, în 1995, se vor sărbători cinci decenii de viață a Organizației Națiunilor Unite. Dincolo de contribuția reală la istoria comunității internaționale din această perioadă, România ar putea sugera, împreună cu Franța și prin intermediul UNESCO-ului, plasarea, cu acest prilej, a *Pietrei de hotar brâncușiene* în chiar sediul de la New York al organizației (ideal, în Marea sală a Adunării Generale). Contribuția Fundației Internaționale „Constantin Brâncuși” la netezirea drumului spre împlinirea acestui gând ar putea fi — suntem convinși — hotărâtoare.

Ne putem imagina impactul vizual-artistic copleșitor produs, în ambianța solemnă a acordurilor *Simfoniei a IX-a*, de această asociere pară predestinată; căci de multe decenii Sărutul lui Brâncuși a devenit simbol artistic universal pentru cea mai profundă și aleasă spiritualitate umană, pentru cea mai deplină unire și comuniune între oameni. S-ar împlini astfel (și) dorința marelui reformator modern al Artei, de a-și elibera opera din „închisoarea” muzeală („Aa intristat întotdeauna faptul că operele sale nu aparțineau colectivității, că nu fuseseră amplasate în piețe mari sau în parcuri vaste...” 2), de a trezi „piatra, făcându-o să cânte pentru umanitate” 3)...

Și s-ar îngemana, astfel, pentru eternitate, în unic testament spiritual-artistic, credința de-o viață a doi Tineri, a doi mari OAMENI, în speranța că li va auzi Pământul: „...până și oamenii de rând simt cât de iminentă devine amenințarea. Ei înțeleg că creșterea dezordinii existente în lume și scăderea, reală sau posibilă, a resurselor naturale ascut tensiunile politice și dau impuls unor înarmări de proporții dezastru. Înăbușind dezvoltarea pașnică; „fără nedreptățe socială, cuplata cu instituții ineficiente și deseori corupte, susține fermentul violenței civile, care se extinde ușor pe plan internațional... Se face simțită o nevoie disperată de a rupe aceste cercuri vicioase și de a oșeză din nou omenirea pe un drum ascendent. Astfel, este necesară o activitate nouă, cu totul diferită, comparabilă, dar superioară celei care a împins lumea pe calea progresului. Punând accent pe oamenii înșiși, această activitate trebuie, de fapt, să fie îndreptată spre dezvoltarea capacității lor latente, ascun-

Brâncuși în atelier, 1925

se, de înțelegere și învățare, în așa fel încât mersul evenimentelor să fie până la urmă controlat...” 4).

Cu siguranță că, pătrunzând tot mai mult în conștiința omenirii, luminosul și, totodată, profundul mesaj umanist al Operei brâncușiene poate și va contribui efectiv la realizarea acestui stringent desiderat; deoarece el oferă Lumii (de astăzi și de mâine) o sansă generoasă, complementară stimei, de-a se apropia și a cunoaște „fără limite” auzul Natura cât și Omul.

Prof. univ. DUMITRU DABA ■

1) Cu atât mai mult cu cât în ultimii ani opera este inaccesibilă publicului, fiind... 2) „Începând cu 1977, se poate vedea, în piața din fața centrului muzeal Beaubourg, reconstituirea celebrului atelier din alea Ronsin... „Atelier” pentru unii, „baracă” pentru alții, fiind însă de nerecunoscut și situat într-un mediu insalubru, închis publicului de la mondanitățile din vara-lui 1990 (când au fost deteriorate până și scuturile statuielor)...” (Jacqueline Delannay, Paris, cfr. *Littérature, art, idéi, supl. cult. al ziarului „Cotidianul”*, No. 8, anul II, 24 februarie 1992).

3) Carola Giedion-Welcker: *Constantin Brâncuși*, Ed. Meridian, 1981, p. 97.

4) *Ibidem*, p. 87.

5) Aurelio Pencil et James W. Botkin, Mahdi Elmandjra, Mircea Mălița: *Orizontul fără limite al învățării*, raport al „Clubului de la Roma”, vol. „Idei contemporane” 1984.

„Să mergem odată în fața acestui Parlament; jumătate din ei nici n-au intrat într-un teatru” • S-a spus la adunarea generală a UNITER

Nemulțumirile oamenilor de teatru ar trebui să intereseze întreaga societate • de la Cine are nevoie de teatru? la cine se teme de teatru? • Uniunea Teatrală din România a fost înființată pe 19 februarie '99 pe baza decretului nr. 27 din același an • acest decret-lege a recunoscut oamenilor de teatru ca fiind creatori • Până atunci fuseseră încadrați, din punct de vedere juridic, ca prestatori de servicii • Numărul de mem-

bri cu cotizația plătită la zi (cel cu drept de vot) este de 538 • 73 la sută actori, 19 la sută critici, 8 la sută regizori și tot atâția scenografi • Membrii fondatori au fost 31 • Din raportul economic a reieșit că UNITER stă bine • s-au cheltuit 220 de milioane de lei „fără să-i fi avut niciodată” • Și asta în lipsa unei legi a sponsorizării • „Politica teatrului, uneori, nu convine pentru că, n-ai încotro, trebuie să spui adevărul și adevărul

supără” • este un precedent periculos de s-a întâmplat cu Teatrul Pan • Ar fi pentru prima oară când se desființează un teatru în România • În schimb UNITER nu poate fi desființat decât de Adunarea Generală • Adică, „nu ne mai poate desființa nimeni” • S-a hotărât crearea unei Case de premii • „Este degradant pentru noi să putem accepta ca niște mari artiști să ajungă la colțul de stradă sub privirile indifferente ale tuturor” • Trebuie făcută o

cronică a teatrului de azi, o videotecă a teatrului național contemporan • Dar, este nevoie de proiecte neobișnuite, de făcând pe care UNITER este cel mai îndrăgostit să le facă • Marele câștig este că teatrul românesc și-a ocupat locul pe care îl merită pe scena europeană și mondială • Cu o mare majoritate, a fost reales Ion Caramitru în funcția de președinte • În ciuda faptului că are păreri „profund subiective, dar în același timp obiective” • sau tocmai de aceea • Singura candidatură depusă a aparținut lui Ion Caramitru • Dna Sandra Manu este noul vicepreședinte al UNITER • Au fost aleși 15 senatori și 4 supleanți • Din Senat fac parte Valeria Se-

ciu, Mircea Diaconu • Cât de curând se va constitui un sindicat al oamenilor de teatru • Interesul este general pentru că teatrele sunt amenințate cu dispariția, iar șomajul bate la ușă • „Legea teatrelor va fi ultima lege care va apărea, pentru că nu se dorește trecerea reală la economia de piață” • Cei 1400 de actori pe care încă îi mai are România sunt, totuși, o forță • Cine știe, poate vor forma și un Guvern al ununui și atunci vor concura instituțiile naționale • Deși s-a spus că „democrația nu e bună în teatru”, membrii UNITER au trecut de prima etapă cu succes • Accea a dialogului civilizat.

LUCIA ȘTEFANOVICI ■

TAKE THAT - Safe sex

În ciuda îmbrăcăminții foarte sugestive pe care fanii le adoptă la fiecare concert al idolilor lor, viața sexuală a celor de la Take That e una dintre cele mai discrete. Motivul acestei tăceri se numește Nigel Martin Smith. Acest domn, care nu e altul decât managerul lor, interzice categoric băieților să necepte cea mai mică propunere indecentă provenind de la fani și îi obligă să ducă o viață aproape monahală. Cei cinci se explică...

Pentru a înțelege afacerea în chestiune, trebuie făcută precizarea că faimosul Nigel nu e un tandru. Această latură exigentă a caracterului său, relativ la cei pe care-i îndrumă, i-a ajutat să ajungă unde sunt astăzi. Și cum le dorește ca ei să rămână acolo unde au reușit să ajungă, a definit câteva reguli stricte de respectat. După părerea lui, cea mai neînsemnată problemă sufletească, cel mai mic sărut filmat, cel mai vag zvon evocând relația vreunui dintre cei cinci cu o admiratoare, ar putea dăuna viitorului grupului. Tot după părerea lui, succesul se obține cu acest preț. Bineînțeles, odată cu trecerea timpului, managerul își pierde încet din autoritatea pe care o are asupra băieților și adevărul e că nu li se poate cere să-și nesocotească sănătatea, ducând o viață de celibatar. Și apoi, natura umană se dovedește a fi câteodată atât de vulnerabilă... Totuși, multe dintre aceste obligații au rămas de actualitate. În timpul turneelor, nici o fată nu e tolerată în culise, nici o prietenă nu e invitată la concertele lor. În timpul vacanțelor sunt interzise fotografiile în vreo companie incantătoare. După toate acestea s-ar pu-

tea trage lesne o concluzie: Take That duc o viață sexuală nulă! Cel mai bun lucru de făcut era un scurt interogatoriu referitor la acest subiect.

Jason

„Nu sunt îngrijorat sau șocat de limbajul câteodată direct sau explicit pe care îl utilizează fanii. Am mai auzit așa ceva când eram la școală. Îmi amintesc de asemenea de una dintre primele noastre apariții și de o fată care avea maximum 13 ani și care mi-a propus să mă culc cu ea. Nimic nu mă mai poate ului. Mă surprinde totuși un lucru... Am auzit recent un zvon conform căruia ar exista un sex voluminos! Nu știu de unde anume au aflat acest lucru cei care au vehiculat informația, pentru că nu e chiar așa!”

Howard

„Am rupt o relație cu o prietenă pe care o aveam de mult timp, din cauză de Take That. A fost o întrerupere de comun acord între noi. Nu e ușor să trăiești o aventură amoroasă de calitate, când ești atât de ocupat cum suntem noi. De a-

tunci am întâlnit deseori admiratoare simpatice cu care am avut de multe ori intenția să am contact. Însă n-a fost decât o dorință de moment și n-am făcut-o niciodată. Mi se întâmplă să fiu câteodată șocat de imaginea extrem de provocatoare a unora dintre fani și de scrisorile pe care mi le trimit. În majoritatea cazurilor sunt conștienți că preiau identice pașaje din cărți specializate într-un anumit gen...”

Mark

„Visăm să plec în vacanță cu o fată dar din păcate acest lucru nu e posibil. Ca să fiu sincer, pentru moment, nu-mi doresc foarte tare o relație serioasă. Dar, e la fel de adevărat că dacă n-aș avea o asemenea presiune pe umeri, mi-ar fi mult mai ușor. Vorbind despre prezent, nu pot să ies nici măcar cu sora mea la o distracție fără ca lumea să-și imagineze că e vorba de noua mea rucărită! Am învățat încet-încet să mă obișnuiesc auzindu-mă pe fani întrebându-mă: «Nu duci dorul unui sărut, Mark?» Însă eu nu consider asemenea provocări drept oferte

serioase pentru că dacă ar accepta, ar însemna să abuzez de o situație prea facilă. Bineînțeles, e posibil să trăiesc într-o zi o aventură cu o admiratoare, dar va trebui atunci ca ea să mă lubească pentru ceea ce sunt, și nu pentru ceea ce reprezint. E criteriul cel mai important!”

Robbie

„De când dăm concerte, am început să am un ochi foarte abil și înțeleg foarte repede ce anume semnifică privirea unora dintre fete. Se poate ajunge la trucuri de genul «sărută-mă, Robbie». De fapt, sunt aproape sigur că nu e vorba decât de o provocare și că nu doresc într-adevăr s-o fac. Dacă ar da curs avansurilor lor, cred că majoritatea din aceste adevărate femei ar da bir cu fugiții și s-ar ascunde în fustele mamei. Mi-am acordat într-o zi, așa, de distracție și deliberat, un punctaj nesatisfăcător în ceea ce privește performanțele mele sexuale, numai că să li se facă fetelor milă de cazul meu și să dorească să mă ajute. În realitate am o părere destul de bună despre mine la pat și nu spun asta

ca să mă laud. Sunt foarte prudent când e vorba de sex și când iau hotărârea să «mă lașternesc» cu cineva îmi iau toate precauțiile necesare. Dacă m-aș culca cu o admiratoare? Mărturisesc că da, cu condiția să merite într-adevăr!”

Gary

„Eam mult mai fericiți în dragoste înainte de a face parte din grup. În ciuda a ceea ce se poate imagina despre avantajul apartenenței la un grup, faptul că am intrat în Take That m-a făcut să-mi pierd puțin încrederea în puterea mea de seducție. Nu-mi amintesc să fi trăit fura să am o prietenă stabilă însă de când a decolat grupul, lucrurile s-au schimbat mult. Îmi aduc aminte de acea perioadă a vieții mele când nu aveam stătea responsabilități. N-ar fi nici o problemă să mă uit într-o zi cu una din admiratoare însă numai dacă are mai mult de 16 ani, adică minimum legal în Anglia pentru a practica actul sexual. Sunt foarte multe fete dragute în jurul nostru dar până acum n-am ieșit cu nici una din ele.”

FLASH - CONTACT

Fabienne Terwinghe, Emma Sjoberg, Tatiana Palitz, Heather Stewart White, Naomi Campbell

• Top-model-urile se mobilizează într-o frumoasă manieră contra confecțiilor de blană ce cauzează moartea unui număr impresionant de animale. Ele au decis să se arate complet nude, protejate doar de o banderolă pe care e scris: „Mal bine în pielea goală decât în blană”. O campanie de afișare care se anunță a fi teribil de eficientă. Cele 5 pe care le puteți admira (nu în întregime, ce-i drept!) sunt: Fabienne Terwinghe, Emma Sjoberg, Tatiana Palitz, Heather Stewart White și Naomi Campbell (cea careia i-a scăpat în plus un detaliu!).

• George Michael spera ca procesul pe care l-a intentat casei sale de discuri Sony să ajungă rapid la verdict. El prelungindu-se, cheltuielile de judecată tresc din ce în ce mai mult. S-a depășit astfel cifra de 4 milioane de dolari pe care și-o propusese ca un maximum. Astăzi, chiar dacă lucrurile merg rapid spre final, cifra implicată va fi dublă față de cea prevăzută. Dacă pierde, cheltuielile se vor ridica la 400 mil. dolari sau... 1/13 din averea sa!

• La 36 de ani femeia-toră Michelle Pfeiffer așteaptă pentru prima dată un eveniment feroce. Se va naște un copil din dragostea ei cu David Kelley. Dezolați să legătura lor se dovedea sterilă, Michelle și David au adoptat acum câteva luni o fetiță, Claudia. Cel doi au dorit neapărat să facă precizarea că afecțiunea pentru ea nu se va diminua absolut de loc după nașterea progeniturii lor.

Topuri - Radio Contact

TOP 50 - ediția 13

1. MARIAH CAREY - Without You
2. BRUCE SPRINGSTEEN - Streets Of Philadelphia
3. DOOP - Doop

TOP SLOW AND BLUES - ediția 13

1. U2 - With Or Without You
2. BONNIE TYLER - Islands
3. ALPHAVILLE - Forever Young

TOP MATINAL - TOP 5 - ediția 14

1. GILBERT MONTAGNE - Decoller
2. ELTON JOHN & NIK KERSHAW - Old Friend
3. THE CURE - Harold And Joe

Pagină realizată de DOINA ENE

București 96,1 FM
Ploiești 92,8 FM
Iasi 92,0 FM

© Copyright Radio Contact România S.A. & 7 Extra - 1994

O taină cumplită

Timp de o jumătate de veac, Niki de Saint Phalle a ținut ascuns cel mai tragic episod al vieții sale. Ea a fost violată la 11 ani de propriul ei tată

Niki de Saint Phalle — cea fără de care arta modernă nu ar fi ceea ce este, a ascuns timp de o jumătate de secol tragedia vieții sale. Un secret atât de mare și răscolitor, încât a înnebunit-o și i-a stricat viața. O dramă pe care a căutat, încă din copilărie, să o îngroape cât mai mult în adâncul ființei sale, dar care revine mereu din infern, plutind în amintirile ei precum înecații pe suprafața mării.

Cu toate acestea, opera sa este veselă, colorată și narvă. Se înțeleg însă mai bine astăzi, citindu-i cartea, dansurile, păpușile, amuletele, creațiile monumentale și monstrile săi, căzvrăturile, escapadele, maldacii și coșmarurile. Astăzi, ea ne oferă revelația îngrozitorului secret, astfel eliberându-se printr-o cale.

Carte, dedicată fiicei sale Laura, intitulată *Secretul meu*, este mărturisirea teribilă a fiicei unui mare bancher, catolic, care a fost violată la vârsta de 11 ani de către tatăl său, este tipăritul disperat al unei fete inocente, o acuzație care dinamitează pur și simplu reputația acestei mari familii burgheze.

„În fiecare vară, părinții mei închiriau o casă la țară, la câteva ore de New York, în Noua Anglie... O casă drăguță, din lemn alb, într-un spațiu foarte larg. În casa noastră morala era peste tot, apăsătoare precum canticul. Într-una din aceste veri, tata și-a strecurat mâna în sorțul meu, cum fac acei infami care pândesc fetițele în sălile de cinema.

Aveam 11 ani, dar păream de 13. Într-o după-amiază, tata a vrut să-și caute undița, care se găsea într-o colibă de lemn, în care se păstrau uneltele de grădinarie. Îl însoțeam.

Dintr-o dată, mâinile lui au început să-mi exploreze corpul într-un mod cu totul nou pentru mine. Rușinea, plăcerea, groaza și teama mă copleșiseră. Tata îmi spunea: „Nu mișca!”

Ascult paralizată.

Apoi, violent, cu lovituri de picior, m-am eliberat de el și am fugit, până la epuizare, pe câmp. Au fost mai multe scene de felul acesta în aceeași vară. Tata avea asupra mea teribilă putere a adulterului față de copil.

Mă zbăteam în zadar; era mai tare decât mine. Mi-a distrus încrederea în ființa umană!”

Și Niki încearcă să înțeleagă și chiar să lerte.

„Ce căuta? Nu-i simplu de aflat. Plăcerea? Putea s-o găsească altfel. Nu! Erau interdicția și tentația de a avea o putere absolută asupra altel ființe, care exercitau o fascinație puternică asupra lui.

Există în inima omenească o tendință de a distruge totul; a distruge în sensul de a afirma că există, în ciuda a tot ce este în jur. Tata mă lubea, dar nici acest sentiment, nici puternica religie catolică din copilăria sa, nici morala, nici mama, nimic nu era atât de puternic încât să renunțe la ceea ce era interzis. Se săturase să fie un cetățean respectabil? Voia să treacă de partea asasinilor? Toți bărbații sunt violatori.

Pentru o fată, violul înseamnă moartea.

Nu există decât o soluție: LEGEA! Legea care să-i apere pe cei care nu se pot apăra singuri.

La 11 ani m-am simțit expulzată din societate. Acel tată atât de iubit a devenit obiectul urii mele, lumea îmi arătase ipocrizia, înțelesesem că tot ce mă învățasera era fals. Trebuia să mă refac în afara familiei.

În 1952, aveam atunci 25 ani, leșeam dintr-o clinică de psihiatrie din Nisa, după ce fusesem supusă la 10 șocuri electrice și unui tratament cu insulină. Timpul petrecut acolo mi-a fost de folos. M-am apucat să pictez cu încredințare, luând hotărârea să abandonez arta dramatică pe care începusem s-o studiez, în favoarea picturii.

La câteva săptămâni după ieșirea din spital „tata” îmi scrisese o scrisoare care mi-a parvenit într-o după-amiază de vineri și, timp de doi ani, la aceeași oră, în fiecare săptămână am avut o migrenă care mă ținea în pat timp de 24 ore. Această scrisoare era o recunoaștere, vestea internării mele răscolind-o.

Era copleșit de remușcări, voia să-și ceară iertare: „Îți amintești, desigur că, atunci când aveai 11 ani,

am încercat să fac din tine amanta mea” scria el. Nu-mi aminteam nimic. Ultimea mă apăra de un adevăr insuportabil.

Păstram doar în sinea mea imagini clare ale tatălui meu seducând, acasă, slujnicele și pe prietenile cele mai dragute ale mamei mele.

Am arătat scrisoarea psihiatrului care mă îngrijea. A luat un chibrit și a ars-o. Mi-a spus: „Tatăl dumitale este nebun. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

Inventează. Faptul este imposibil.

Un om de nivelul lui, cu educația religioasă pe care o are nu face asta”. Dr. Cossa era el însuși tată de familie, avea fiice de vârsta mea; refuză să crea-

Niki de Saint Phalle, astăzi în vârstă de 63 ani, una dintre cele mai marcante personalități ale artei moderne din Franța și din lume, creatoarea grădinii cu sculpturi fantastice din Toscana.

da. Era punctul de vedere al epocii. Chiar Freud gândea că toate femeile care se plâng de incest sunt isterice.

Cât a trăit, n-am făcut pace cu tatăl meu.

Îi aruncam scrisorile fără să le citesc.

M-am întors adesea de ce după viol n-am prevenit-o imediat pe mama. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi îndrăznit să vorbească? Cred că tata ar fi negat totul, iar eu aș fi fost bătută pentru că inventam asemenea infamii. N-am spus nimănui nimic, tăcerea mea fiind o metodă de supraviețuire. Acest viol m-a solidarizat pentru totdeauna cu toți cei pe care legea și societatea i-au zdrobit, excluzându-i.

Se știe astăzi, în urma unor studii aprofundate, că marea majoritate a violatorilor au fost ei înșiși violati de un tată, un frate sau un necunoscut. Biată, omene! Repetăm la infinit crimele pe care noi înșine le-am suportat!

Și Niki își sfârșeste mărturisirea pe care o semnează „mama Niki”, printr-o întrebare la care răs-

punde chiar în timp ce o pune: „De ce este atât de greu să vorbești? Trebuie mult curaj!”

Niki explică motivul care a determinat-o să-și dezvăluie „secretul”. „De-a lungul multor ani, m-am gândit că eram singură cu rușinea și necazul meu. În 1972, am făcut un film, *Daddy* („Tăticul”) pentru a lăcerca să simul această problemă din viața mea. N-a mers.

Astăzi se vorbește deschis despre asta.

M-am dat seama că eram una din mii de victime ale acestei tragedii. Am putut acum să vorbesc altora, supuși și ei, în copilărie, abuzurilor sexuale.

Am fost șocată de asemănarea reacțiilor față de această experiență pe care o trăisem: depresie nervoasă, tulburări psihosomatice, dorință de sinucidere.

Am scris *Secretul meu* în încercarea de a mă elibera în sfârșit de această dramă care mi-a marcat viața, fără intenția de a o publica.

I-am dat-o spre lectură unei tinere prietene, care m-a convins s-o public pentru a-i ajuta pe alții, pentru a arăta că se poate învinge și supraviețui groazniciei experienței a incestului. Este greu de luat această hotărâre pentru că există tendința de a păstra în tine rușinea”. Cu *Secretul meu* Niki urmărește un scop: acela de a-i învăța pe copii să se apere de adulți.

„Voi scrie o carte pentru a-i învăța pe copii, începând de la vârsta de 8 ani, să se apere de adulții care vor să abuzeze sexual de ei. Aceasta va fi ilustrată și colorată. Compar corpul unui copil cu o casă, o fortăreață care le aparține numai lor. Dacă un bădălt vine și vrea să forțeze una din ușile casei, copilul trebuie să știe cum să refuze și să zăvorască ușa.

Cea mai bună metodă de apărare este aceea de a-i amenința că va povesti totul, chiar dacă este vorba despre un cunoscut.

Trebuie să vorbească!

Fiecare copil are pe cineva foarte apropiat, cineva care-l va crede și-l va ajuta. Dacă nu îndrăznește să le spună părinților, poate s-o facă față de un membru al familiei, îi poate vorbi învățătoarei, unui adult pe care-l cunoaște. Dacă prima persoană nu îl crede trebuie neapărat să găsească o alta.

Mi-ar plăcea să le pot explica copiilor încă de la vârste mici că nu întodeauna cei mari au dreptate că sunt și ei oameni cu calități dar și cu defecte. Ei! Doar nu sunt zei!

Cei care vor să-i atingă, să-i agreseze, să pătrundă cu forța în „casa” lor, folosesc adesea amenințări pentru a-i teroriza. Amenințarea cea mai frecventă este: „Dacă nu faci ce îți cer, îți voi ucide mama, tatăl sau pe tine”. Copilul nu trebuie să-l creadă. Asta nu se întâmplă niciodată.

Într-o asemenea situație, copilul trebuie să se simtă la fel de tare ca și adultul: „dacă mă atingi, spun totul!”. Când un adult „îl prosteste” — termen frecvent folosit de copii — aș vrea să-i spun micuțului ideea că îi aparține doar lui propriul corp.

Adultul are o atât de mare putere asupra lui încât copilul nu știe că și el are drepturi. Atunci tace și trăiește terorizat. Mi-ar plăcea să-i conving că a vorbi constituie unica lor apărare, pentru că asta să nu li se mai întâmple și, vorbind, îi vor ajuta pe ceilalți care, la rândul lor, vor îndrăzni s-o facă bandă, făcându-li-se teamă, vor sfârși prin a-i lăsa în pace.

Mi-ar plăcea, cu ajutorul psihologilor specialiști, să pun la punct o cântăceală pentru a fi difuzată chiar în școli, ca un manual care să-i învețe pe cei mici că sunt stăpâni propriului corp și să încerc să rup această tăcere. Mi-ar plăcea, de asemenea, să le spun copiilor că acest lucru mi s-a întâmplat și că n-am îndrăznit să vorbesc.

Am trăit, deci, cu acest secret de-a lungul anilor, gândindu-mă că eram singura careia mi se „furase” ceva.

Voi face tot ce-mi va sta în puteri pentru ca asta să nu se mai întâmple nimănui, niciodată.”

Traducere și adaptare de MANUELA VASILIU

CORPUL MEU ESTE PERFECT?

• Claudia Schiffer — lipsită întotdeauna de modestie

Claudia Schiffer, care în curând va împlini 24 de ani, este cea mai frumoasă femeie a Germaniei și chiar fotomodelul cel mai scump plătit din lume. Invidiile de femei și iubita de bărbați, Claudia se afișează și se mândrește cu silueta sa (90-62-91; 1,60 m și 50 kg).

Într-un interviu acordat unei reviste de specialitate din Franța, Claudia a declarat: „Am fost o elevă bună, am terminat liceul și am dat bacalaureatul, pe care l-am terminat cu note medii. În timpul școlii am studiat franceza, engleza și nu m-am dat înapoi de la latină. Ce îmi mai aduc aminte din viața de liceu? Mi se trimiteau bilețele de amor, în general nu purtau nici o semnătură. Iar primul sărut l-am primit la 15 ani, asta se întâmpla în Spania într-o vacanță.”

Despre viața de manechin, Claudia Schiffer spune că a început-o dintr-o pură întâmplare. „Mă aflam la Düsseldorf, în discoteca Checker's, cu încă două prietene. Alături de noi stăteau doi francezi, angajați ai unei agenții pentru cooptarea manechinelor. După un schimb de priviri și apoi de telefoane, cei doi au vorbit cu părinții mei. La scurt timp mă aflam la Paris în custodia unei agenții de spectacole.”

Ce face în timpul liber?

Joc tenis, călăresc și merg foarte des la cinema. Ascult muzică, și cu mare plăcere pe Phil Collins, Elton John, Patrick Bruel, — de altfel, ei sunt și prietenii mei.

O noutate ar fi aceea că dau lecții de actorie și mi-aș dori un film de genul Pretty Woman. Caut un scenariu potrivit, că de oferte nu duc lipsă. Și legat de prieteni, îi pot numi și pe Jean-Claude Van Damme, Oliver Stone, Karl Lagerfeld, dar îi admir și pe Robin Wil-

liams apoi Michael J. Fox, Jeff Bridges și Kurt Russell. Am toată admirația pentru Yannick Noah, este un om deosebit.

A! Secretul unui corp perfect? De ce al meu este perfect? Dacă așa crede lumea! Aș putea să spun că înainte de culcare fac 15 minute de gimnastică. În fiecare dimineață mă trezesc la ora 6, fac un dus, la 8 plec la vizionările de modă; cred că aproape o oră stau la confort, două ore la machiaj și apoi urmează proba tonalelor. La ora 19 mă întorc acasă la ora 20 i-au masa de seară și la ora 23 mă culc. Consum multe fructe, carne puțină și beau cel puțin 2 litri de apă pe zi; beau apă și atunci când îmi este foame.”

Pentru unii pare plicticos acest regim, dar ea își dorește această viață liniștită și vorbește puțin despre viața sa personală. „Îl iubesc pe David Copperfield și asta nu pentru averea lui de 46 milioane de dolari, sumă ce l-a făcut să se găsească pe locul 10 în topul celor mai bogați oameni din show-business-ul mondial. Bani am și eu și nu duc lipsă de nimic, ei oferă unei femei un alt gen de dragoste.”

Nu voi renunța niciodată la ei și probabil în curând vom anunța data căsătoriei!”

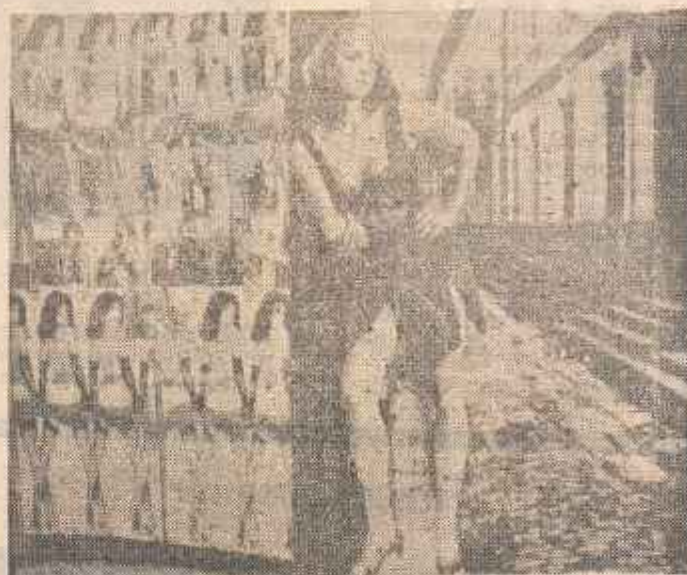
ROXANA TOMA ■

Manuela Hărăbor nu mai are îndoieli

• După „Crucea de piatră”, e sigură de talentul său

Până să primească rolul fetei din filmul Crucea de piatră, Manuela Hărăbor credea că personajul care i se încredințase într-un film nu conștă decât în apariția ei fi-

zică, modul în care trebuia să fie un sex-simbol. Acum este sigură că a arătat regizorului ei preferat, Andrei Blaier, de ce este în stare.

Marcel Avram

vrea
să facă din
cântăreții
români
vedete internaționale

Controversatul impresar român din Germania, Marcel Avram (cel care l-a adus pe Michael Jackson la București), și-a pus în gând să cucerească totuși piața show-business-ului de la noi.

Pentru a-și atinge scopul, dl Avram și-a deschis o casă de discuri și impresariat, numită Cardinal, și-a „tras” un sediu superb în Piața Victoriei și a cumpărat câțiva specialiști cunoscuți, în frunte cu dl

Adrian Ștefănescu, fostul director de marketing de la Electrecord.

Ne-a mai ajuns la ureche că firma Cardinal ar aduce, în cursul acestui an, la București, cunoscuta formație suedeză Roxette și pe Nana Mouskouri, iar dl Marcel Avram, planifică ea, în contrapartidă, să „scoată în lume” pe câțiva dintre cei mai populari cântăreți pop de la noi.

LUCI ȘTEFANOVICI ■

Pirații de muzică simfonică

• Una din victime: Sergiu Celibidache.

Simfoniile se fură direct din sălile de concert

Discuri cu muzică clasică, înregistrări pirat, au inundat piața vest-europeană. Se pot găsi cu predilecție: concerte dirijate de românul Sergiu Celibidache, recitaluri susținute de pianistul Horowitz, arii cântate de Callas și Pavarotti, piese de Bach, Schubert, drama wagneriene și multe altele. Pe seama lor, producători dubioși au realizat milioane. Industria oficială de discuri cere înăsprirea cadrului legislativ. Pirații acționează peste tot. În sălile de concert, purtați de acordurile orchestrei se dedau la înșelăciune. Faptul trece neobservat că poartă asupra lor minimicrofoane ascunse cu

măiestrie în acul de cravată, bulubele ochelariilor etc. Firul de legătură cu minifonul, ascuns în haine ori în poșetă, este mascat cu lăntșoare de aur, coliere de perle. Ei sunt prezenți la SCALA din Milano, MET din New York, Lodi dra, Moscova, München, adică peste tot unde apar staturile TOP și se pot audia piese celebre.

Împotriva piraților, firmele de discuri au format supra-veghetori instruiți, care acționează în sălile de concert, fiind ajutați și de controlorii de bilete și garderobierii. Ei au surprins în flagrant numeroși pirați. La Hamburg, unul i s-au pus cătușele chiar

în sala de concert. Pirații preferă acei „maestri” care apar mai rar în studiourile de înregistrat discuri. Unul dintre aceștia fiind și Sergiu Celibidache, șef al Filarmonicii din München, care din motive „personale filozofice” se abține de la înregistrarea pe discuri a concertelor dirijate de el. Maestrul este considerat de pirat drept „un rege”, întregul său repertoriu este oferit pe piața „conștientă” de discuri. Unele din mai vechile înregistrări, au fost reînregistrate prin tehnica digitală.

IOANA A. VAGOM ■

Pofticiosul

Frank Sinatra

Frank Sinatra și-a trimis sozina, un Rolls-Royce, de la Palm Spring, unde locuiește, la Beverly Hills, pe o distanță de 200 de mile, pentru ca soferul să-i poată cumpăra prăjiturile de la cofetăria preferată. Pentru a avea cu cei să-și satisfacă pofta de mâncare, soferul i-a cumpărat 30 kilograme de dulciuri. (A.D.)

Nana Mouskouri și Sandra Ladoși se concurează

Retras, cum îi stă în fire, refuzând să vorbească despre el, Dan Iagov a mărturisit pe ascuns că i-a încredințat o melodie Nanei Mouskouri și de curând a terminat muzica cântecului și între noi mai e un pas, un duet inedit „Sandra Ladoși — Ștefan Iordache”.

Încet sau greu, românul arată până la urmă de ce este în stare!

Vremuri dure pentru top-modelul Naomi Campbell, manechinul de 23 ani al renumitei agenții Elite 1. O tânără de 19 ani „vine tare”, amenințându-i locul în box-office. „Uzurpatoarea” se numește Tyra Banks și toată lumea e de acord că poate fi numită fără să greșesci „Bardot cea neagră”.

Ajunsa la Paris acum un an, a fost repede remarcată datorită clipurilor în care a apărut: Black and White, de Michael Jackson și Too Funky, de George Michael; astfel a reușit să totalizeze 23 de apariții, în spectacole de modă, în primul ei sezon.

Naomi, orgolioasă, refuză să apară pe același podium pe care copia sa evoluează cu dezinvoltură. Ceea ce e și mai rău, frumoasa Tyra a semnat cu Prince un contract pentru un turneu de 45 de zile, ce se va desfășura în primăvara aceasta. Dacă ne gândim că Naomi visează de asemenea să ajungă pop-star, ne putem imagina ce mare „plăcere” i-a făcut această veste. Cu-rile rele spun că Adam Clayton,

Tyra Banks — „Bardot cea neagră”

logodnicul său și basistul lui U 2, nu ezită să-l arunce adesea câte o înepătură pe această temă. (A.C.)

Farmede personale

Sherilyn Fenn, de 25 de ani, tânără actriță cunoscută din serialul Twin Peaks, își cam expune la vedere farmedele ascunse. Așa a fost văzută și în filmele Mă furcă pielea și Duet infernal, unde are câteva apariții foarte „fierbinți”.

Actrița este de părere că dacă natura a înzestrat-o cu un corp frumos, acesta trebuie arătat. Acum urmează să apară la Hollywood în filmul Back Street, unde urmează să facă echipă cu tânăra și pudică, dar nu mai puțin străgălăre, Brooke Shields. Cum se vor descurca cele două actrițe rămâne de văzut, mai ales că ultima se află sub grija mamei, ce este în același timp și impresara fiicei sale (A.D.)

Madonna cumpără brățara Marlenei Dietrich

Brățara mării actrițe Marlene Dietrich, confecționată din rubine și diamante, de unul din cei mai mari bijutieri ai anului 1937, a fost achiziționată la o licitație de Madonna, cunoscuta interpretă a muzicii pop, la prețul de un milion de dolari. Brățara a fost purtată în filmul Lola cea roșie de către interpreta ce a murit la venerabila vârstă de 94 de ani. (A.D.)

Brigitte Bardot și-a deschis un magazin

Puțin știu că Brigitte Bardot are un magazin în localitatea St. Tropez, fiind o comerciantă foarte activă. Cea mai mare parte din încă-

sări sunt donate Asociației de salvare a animalelor rare, unde este președintă. (A.D.)

Dulci sărutări ale împăcării

Oricât v-ar surprinde, frumoasa surzătoare din fotografie, surprinsă la brațul lui Johnny Halliday cu

oacăria unei recente gale muzicale, nu e alta decât Adeline, sista sa soție.

Sărutări tandre, mâini înfăntuite — teribilul cuplu al show-business-ului nu-și ascunde pasiunea regăsită. Vom asista, oare, la o reconciliere de tip Taylor — Burton? Rămâne de văzut! (A.C.)

Gentleman

Seducătorul amic al lui Liz Taylor, cunoscutul actor George Hamilton, a fost rugat să-și scrie au-

tobiografia în care un capitol să fie consacrat relațiilor sentimentale dintre ei și frumoasa cu ochii violeți. Deși propunerea regizorului era foarte „generoasă”, gentlemanul Hamilton a refuzat. (A.D.)

Robert Redford, gol-goluț

Cunoscutul actor Robert Redford, pentru a câștiga un pariu făcut cu un prieten, s-a căsătorit gol-goluț pe un stâlp dintr-o grădină publică din Los Angeles, unde a înfipt drapelul american. Ce a făcut poliția în această situație nu știm, dar actorul a câștigat cu acest pariu enormă sumă de... un dolar. (A.D.)

Filmul „Propunere indecentă” lansează rochia indecentă

Cu siguranță că, după ce au vizionat filmul american „Propunere indecentă”, multe femei s-au întrebat: „Aș accepta să petrec o noapte cu Robert Redford pentru un milion de dolari?”

Majoritatea americanelor și-au pus însă o cu totul altă întrebare: „Unde pot găsi rochia actriței Demi Moore?” Rochia neagră cu bretele purtată de ea în film a devenit rochia cea mai modernă a sezonului la party-urile americane. „Arată atât de bine pe Demi încât am reprodus-o după clipul publicitar al filmului înainte de premiera lui”, declară Jeff Smale, președinte al societății Roberta Manufacturing, casă specializată în confecționarea rochiilor de seară din Los Angeles. „Indecentul” Thierry Hugler, creatorul originalului, o vinde pentru frumoasa sumă de 5.000 dolari, dar există atât de multe modele asemănătoare încât orice femeie care nu a avut parte de un binefăcător miliardar și-o poate procura la un preț rezonabil. (S.S.)

Grijă maternă

O femeie din Thailanda și-a ținut fii în lanțuri ani de zile, pe motiv că erau răi, a relatat televiziunea locală. Canalul 7 i-a arătat pe Prasong Kanchat, de 52 de ani, și pe fratele lui Jaron, de 39 de ani, cu picioarele înlanțuite. Ei au fost eliberați la sfârșitul săptămânii de către oficialități, asistenți sociali și poliția din provincia Lampang (630 km nord de Bangkok). Mama lor, Chan Kanchat, de 70 de ani, a fost citată spunând că a fost obligată să-i țină în lanțuri pe cei doi băieți mai bine de 20 de ani, fiindcă terorizau vecinii.

Milioanele nu se fac numai din petrol, ci și din coafură

Jacques Dessange este unul din marii coafori aparținând „vechii gârzi”, care dictează moda la Paris. Maestrul prezintă anual „le style actuel”, rămânând însă credincios concepțiilor proprii. Cât de eficace este stilul său se reflectă în afaceri. Patru sute de saloane de coafură, răspândite în lume, poartă numele său, ca de altfel și unele produse de make-up, preparate pentru îngrijirea pielii și a părului, ochelari și bijuterii. Dessange n-a revoluționat tunsorile, nu a oferit creații senzaționale de genul celor ce stărnesc mai degrabă uimirea, dar care nu sunt practice de a fi purtate. El se conduce după deviza: „Femeia coafată în saloanele sale, trebuie să arate mai bine”. (I.A.V.)

Femeia cu cea mai mică față este bună de... agățat!

Femeia, care are cea mai mică față din lume este pe picior de a se mărita!

Ochii, nasul și gura Kelly-iei sunt așa de apropiate încât pot fi acoperite cu o ceașcă de ceai. Dar chipul lui Harold Stitzell, ea îi pare a fi așa de drăguț, că o pictură și cei doi au de gând să se căsătorească în 16 aprilie în Atlanta, Ga. „Știu, oamenii spun că Kelly are o puțin ciudat, dar mie mi se pare adorabilă — și totodată ea are o personalitate cum n-am mai întâlnit” — spune încântat Harold, 30 ani.

Bizara fizionomie a florăresei de 29 de ani, pentru prima dată a început să se formeze de la vârsta de 5 ani, când capul a început să-i crească mare ca un balon, iar fața nu s-a mai dezvoltat.

Despre înfățișarea ei, sârmana Kelly declară: „Când am ajuns mai mare, am început să înțeleg că singura cale de a ajunge la ceva este întotdeauna de a-ți păstra capul ridicat sus și să fii mândru de tine”. (E.M.)

Însărcinată, de 41 de ani!

Este un miracol medical.

Doctorii au rămas uimiți, când examinând-o pe văduva Irene McCarty, de 62 de ani, au găsit-o cu un fetus calcificat, de 41 de ani, aproximativ de 20 cm lungime, localizat lângă uterul ei. Fetusul, au spus doctorii, a fost o sarcină incompletă din 1952.

Propriul ei doctor a sfătuit-o pe Irene să nu facă operație chirurgicală pentru îndepărtarea fetusului, iar pentru durerile ușoare interne i s-au dat medicamente.

„Acesta nu mă necăjește” — a spus femeia din Wheeling, W. Va. „Am avut atâtea vreme în mine încât acum nu vreau să-l pierd” — a adăugat ea. (E.M.)

Regele slăbește

Regele Taufa-Ahan-Tupou, din Tonga (insulă aflată în estul Australiei) vrea să slăbească. Pe lângă dieta pe care o ține, în fiecare săptămână vine la aeroportul Tonga-Tabou unde urcă și coboară de mai multe ori treptele turnului de con-

trol, cea mai înaltă clădire din insulă. Dar cum din cele 200 kilograme pe care le avea suveranul a scăzut în greutate doar cu 40 de kilograme, Taufa-Ahan mai trebuie să facă încă mult timp asemenea „ascensiuni”. (A.D.)

Un oraș într-un turn: 130.000 locuitori

Arhitectul american Frank Lloyd Wright a preconizat construirea unui oraș-torn, o clădire cu 528 etaje, în care vor putea locui și munci 130.000 de oameni. Ascensoarele acționate cu energie nucleară vor străbate orașul pe verticală. Până la moartea arhitectului, în anul 1954, nu s-au găsit investitori pentru acest proiect. Azi, specialiștii americani s-au gândit din nou la proiectul lui Wright. (A.D.)

Încălțăminte detașabilă

Un cizmar francez a inventat un model de încălțăminte, cu pielea detașabilă de talpă. Datorită unui sistem de asamblare, la aceeași talpă pot fi adaptate părți de piele din diferite forme și culori asortate cu îmbrăcămintea. Când talpa se uzează ea poate fi înlocuită cu alta. Noul model de încălțăminte a fost numit Fregati, după numele unui mare iluzionist și prestigitar. (A.D.)

Artista... fotbalistă

Mindi Iden, cunoscuta artistă din serialul american Mike Hammer, nu se sfiește să-și arate și ea „comorile” la care se adaugă un chip splendid. În timpul liber Mindi practică un fotbal de mare clasă. (A.D.)

Din București, pentru revista FLACĂRA, dl Mihai Rusu,

redactorul sportiv al postului de radio „Europa Liberă”

ARBITRII ÎN CLINCI

O trecere în revistă a modului cum s-au „comportat” oamenii în negru după câteva etape din turul Diviziei Naționale impune o analiză reală, dacă susținem că avem fotbal profesional.

Să ne reamintim declarația col. Dănilescu, vicepreședintele secției de fotbal Steaua București, în urma partidei de la Bistrița, cu Gloria. Oficialul din Ghencea s-a arătat surprins de toleranța arbitrilor întâlnirii, care a acceptat maniera prea atletică a gazdelor, cu toate că era prezent și observatorul F.R.F., care la rândul său a calificat drept bună (!) prestația celui din teren. O contradicție, așadar, și poate nu întâmplătoare.

Nu putem omite altitudinea foarte critică a oficialilor clubului Rapid București, la sfârșitul meciului de la Craiova cu Electroputerea, unde în min. 92 (93) conducătorul jocului a dictat un 11 m imaginat, confirmat de caseta video, ce demonstrează fără alte argumente „greșala” dlui Soreșcu.

La fel, semifinalea Cupei României de la Tg. Mureș dintre „U” Cluj și Gloria

Trebuie oare să înghitim de fiecare dată „găluștele” arbitrilor? Trebuie oare să se respecte invariabil o anumită ierarhie sau mentalitate? Sau asistăm în continuare la lucrul „în cooperativă” menționând acea „grupare din culise”, cum au numit-o ziaristii, care reprezintă și astăzi o forță invizibilă?

Iată trei întrebări ce trebuie să primească un răspuns urgent, deoarece fenomenul „fulerașilor” în astenie de primăvară începe să fie cronic.

Bistrița a readus în prim-plan tendința unor „cavaleri”, rămași din păcate cu stilul vechi, omul delegat de F.R.F. să asigure fair-play-ul jucătorilor fiind primul care a schimbat rezultatul printr-o decizie discutabilă.

Aurel Țicleanu, antrenorul gălățenilor și coleg de-al nostru de breaslă, a semnalat la rândul său greutățile întâmpinate de elevii lui tot cu

Gloria Bistrița, echipă ce este favorizată, spune ex-internaționalul oltean, de mulți arbitri, astfel că formația lui Jean Pădureanu devine aproape imbatabilă acasă.

Să notăm și „isprava” din Ghencea, în finalul derby-ului Steaua — Universitatea Craiova, cu 1-0 pentru oaspeți, când „centralul” a văzut o infracțiune, și aici rezultatul fiind influențat de arbitru,

astfel că ne aflăm în fața unei situații ce se repetă etapă de etapă și la care noi sau dv., stimatii amatori de fotbal, asistăm și asistați, fără a face nimic.

Cele patru cazuri descrise, pe lângă altele din diviziile A sau B, ca să nu mai amintim de compartimentele inferioare, pun în discuție moralitatea unor categorii de „slujitori” ai fotbalului românesc. Până acum eram confrunțați cu „aranjamentele” jucătorilor, președinților sau foștilor primi-secrețari. De data aceasta, escaladarea ne este oferită de „apărătorii” regulamentului jocului, care sunt încă dispuși să „lucreze” și în interese personale. Paradoxală îmi apare critica „experților” atunci când ei noștri sunt „furați” în cadrul internațional. O fi oare așa? Sau „obșnuința” de a câștiga și de a avea în permanență dreptate rămâne la ordinea zilei pentru cei ce „programează” succesele în ideea „scopul scuză mijloacele”?

Se impune de urgență o dezbateri și, de ce nu?, publică, în cadrul F.R.F., în special a activității comisiei de specialitate, la nivelul selecției delegărilor și acordării licențelor de arbitru. Ne-am săturat să vedem rezultate modificate pentru că trebuie, după cum ne-am săturat noi, ziaristii, să menționăm aceste aspecte care nu au nimic pe fondul întrecerii sportive adevărate. UEFA și FIFA promovează acțiunea FAIR-PLAY, PLEASE și, în virtutea sloganului transpus în

practică în toate competițiile celor două foruri, cred că a venit momentul să ne aliniem și noi la această cerință. Doar vrem să intrăm în Europa și, dacă vom fi acceptați, atunci avem obligația, mai întâi morală, de a respecta regulamentele în vigoare.

Nici nu vreau să-mi aduc aminte că F.R.F. a suspendat câțiva arbitri ce s-au prezentat la meciurile de campionat în stare de ebrietate. Atunci forul de specialitate a reacționat prompt, așa cum sper că va proceda după ce va recepționa mesajele presei, foarte atentă în ultima perioadă la o serie de nereguli. Dacă vom face acest pas în direcția „curățeniei morale”, atunci sunt sigur că implicațiile F.R.F. se vor simți în primul rând în creșterea valorică a sportului cu balonul rotund și, apoi, în formarea unei imagini pozitive despre România.

Trecând acest examen la psihologie, știința care ne învață cum să gândim, să ne comportăm și să ne respectăm, fotbalul românesc, prin toată suflarea lui, poate câștiga exact ceea ce îi lipsește: credibilitate. Fără discuție că în toate esaloanele fotbalului lucrează oameni de mare valoare din toate punctele de vedere. Și cum omogenitatea reprezintă una din calitățile importante ale jocului, să aplicăm această regulă în vederea realizării țelului propus, și anume, integrarea „oilor negre” în clubul cîștă și onoarei. Așadar, domnilor: FAIR-PLAY, PLEASE!

CRAMPONIADA LUI PEȘTE PRĂJIT

• După meciul Rapid — Gloria Bistrița 1-2, antrenorul Gheorghe Cârstea l-a scăpat „porumbel declarând că „fragmentarea jocului, faulturile tactice și jocul deliberat în propriul teren” au figurat între sarcinile trasate elevilor săi. La acest registru de anti-joc am adăuga mingile bubuite în tribune, dese simulari pentru accidentări și tragerile de timp, la toate arbitrii Aron Huzu asistând impasibil.

• Procuratorii din toate colțurile țării, uniți-vă! Mircea Angelescu, nu știu ce nu l-a ieșit până acum, a mai pus o dată piciorul în prag și, de comun acord cu președinții de club din Divizia Națională, anunță interdicția activității, mai legală, mai nu, a acestora din urmă, persoane interesante la prima vedere și, sigur, interesate în manipularea banilor negri.

Ce-o ieși, suntem curioși să aflăm și noi, mai ales că FIFA nu recunoaște pe acești procuratori, care la noi, așa se aude, ar putea activa, dar cu patalama la mână, un fel de atestat dat de același Mircea Angelescu. Și am ajuns acolo de unde am plecat.

• S-a rezolvat, — benefic pentru bancarii care nu au nici o treabă cu Banca Națională, cazul Potocianu. Ju-

cătorul din Reșița a semnat pentru trei ani cu cel de la Progresul, dar s-ar părea că după acești trei ani opțiunea respectivului jucător ar tinde spre definitiv la Progresul.

• Tevatura în jurul lui Dănuț Lupu a luat sfârșit prin intrarea în afaceri a sponsorului echipei feroviare (?) bucurestene. Dar ce-o fi în sufletul lui Vasile Ianuș, care, zice-se, se dă ascuns undeva prin Elveția, numai el știe.

Cum în hora banilor supernegri mai există persoane, ar fi cazul ca adevărul veroselor afaceri din fotbalul românesc — cazul Lupu e doar o bagatelă — să lase la suprafață precum undelemnul.

• Nu e, mai nou, miercuri sau sâmbătă dată de la Dumnezeu ca să nu ne trezim cu meciuri trucate în Divizia Națională. A 28-a, bunăoară, a împregnat de găselnițe ale „cooperativei” încălci nu mai știu ce a fotbal și ce e circ.

• Un arbitru din ce în ce mai băgat în față, la blitz, e în stare ca în negura întârșire a fotbalului pri-a divizionar, să facă ce face și să enerveze puținii spectatori ce se mai încumetă să ia drumul stadioanelor. N-ar

fi cazul ca medicii să rămână medici?

• Rapidistii se miră și acum cum de a fost posibil ca după sâmbăta de la Brașov să urmeze miercuri neagră când Jean Pădureanu le-a băgat mortu'n casă.

Asta e Rapidul, asta a fost de când lumea, așa că nu e nimic de mirare. Altfel, întrebați-l pe băieții veseli ce și cum, care au ținut bețile lași. Începând cu Târgoviștea lui Chiriță, greoi ca un tanc pe terenurile de fotbal.

• Am fost pe la Bacău și nici urmă de Orac antrenor finit și plătit de patronul Seleniei Dumitru Seche-lariu. Întrebarea e cine a încercat să forțeze mâna magnatului din Bacău, stirea luând conturul tiparului în mai multe locuri deodată.

• Cum de a rămas Jean Grama nesuspendat de Federație după meciul cu Farul, când tot staff-ul bancar e pus la popreală, a început și Cornel Dinu să se întrebe. Mai ales că se știe faptul că Mircea Angelescu nu lărgă în astfel de cazuri de călcări pe coada unui pește prăjit.

OZONEL ■

Dănuț Lupu:

Vreau să prind „mondialele”

Glasul roților de tren (10)

Face ce face Rapidul, așa e el de o viață, și când ți-e lumea mai dragă calcă în străchini, după cum s-a întâmplat miercuri pe simulacru de gazon din Potcoavă. Veneam după o victorie limpede sub Tâmpa, o victorie ce deschidea porțile spre UEFA pentru ca în Giulești, Jean Pădureanu, și nu altcineva, să își ia punctele pierdute în tur. Cu asta aspirațiile, mai mult ale conducerii, ca Rapid să joace din nou într-o cupă europeană, s-au stins bine. Nedigerat cum trebuie succesul de la Brașov, ba și stins de trupă cu ceva ingrediente bulice și prin Târgoviște, atunci de unde oare performanțe la Rapid? Degeaba se zbate ca leul în cușcă Hizo, degeaba președintele Mircea Pascu forțază nota marșand pe noul chip al unei formații. Limitele sunt atât de joase încât ajung la genunchii încliați ai lui Chiriță, Voinea sau Tădă. Trei mostre de a se mișca fotbalul, una mai grăitoare decât alta. Singurul care se mai zbate să facă lucruri bune la orice meci e Jean Vlădoiu, pe care însă îl pește primejdia, întâlnirea de la Galați a fost cloventă, să intre în (anti) jocul celorlalți, fără orizont și fără speranțe. Simptomatice e că și la Brașov și la Galați, chiar pe fondul a trei puncte — oare la ce ne mai trebuie ele? — înaintasii ab-viziunii stau mai mult ascunși după adversarii, uitând pur și simplu să tragă la poartă. Culoarul spre UEFA a fost pierdut în Giulești, la meciul cu Gloria, unde, paradoxal, Jean Vlădoiu a spart gheata mareșand pentru Rapid. Apoi tăcere, pentru ca în final și tribunele sacsite de acest joc de-a șoarecele cu pisica, uite cupa nu e cupă, să la drumul spre casă în liniște, înțelegând dar în nici un caz înțelegătoare în amănarea schimbării la față a unei echipe ce se târâie de etape bune între ape.

Ar fi cazul ca Viorel Hizo să schimbe macazul, ori se face treabă, și cine vrea să facă treabă, să rămână, ori out pentru câțiva ce mizează fotbalul atât de perfect încât mai și ciugulesc milioane pentru aceasta. Mai sunt cinci etape, cu Craiova între altele în Giulești, meci greu, dar cine se mai încumetă să mizeze pe o participare în cupele europene? Poate nebunul de Hizo, poate Jean Vlădoiu, poate Stela cu gândul la Cupa Mondială.

Dănuț Lupu, după periplul greco-cloriot, e din nou, în țară. Fostul și, de ce nu? viitorul internațional, ni s-a deslășuit acum, în prag de revenire pe scena fotbalului românesc.

„Nu mai puteam sta în Grecia. Contractul meu cu Panathinaikos a expirat. Eu așa știu. Iar dacă situația pare ambiguă, realitatea e cu totul alta. Sunt liber de contract și sunt al lui Dinamo, echipă unde aș dori să joc. Din câte știu eu, Dinamo ar

mai avea de primit încă 1,8 milioane de dolari în urma transferului meu, operat în 1990, la Panathinaikos. Am făcut pasul și am venit mai devreme în țară, în dorința de a mă pregăti — o fac alături de echipierii Otelului din Galați — pentru a prinde echipa națională la turneul final al Cupei Mondiale din Statele Unite. Eu cred că mai am o șansă de a prinde lotul. Totul depinde de selecționer și de ce voi arăta pe terenul de joc”.

Philippe Candeloro și reversul medaliei sale

„Nu mai am destul timp pentru Olivia“

Pe gheață, ca și în viață, Philippe Candeloro este înainte de toate un bărbat liber, care nu face nici o concesie. În universul puțin pretios și efeminat al patinajului artistic, „Candel“ și-a impus identitatea și „imaginea rock'n'roll“.

Înainte Jocurilor Olimpice de la Lillehammer, a avut grijă să evolueze în șase competiții, pentru a familiariza componenții juriilor internaționale de patinaj, adepți ai stilului clasic, cu programul său. Se pare, însă, că publicul este înțotdeauna înaintea arbitrilor, așa cum s-a putut vedea și la Jocurile Mondiale din Japonia. Frenesia publicului de la Chiba a demonstrat că acestul adevărat „show-man“ i se deschide, după trecerea la profesionalism, calea spre un lung și mare succes. Până atunci, însă, mai e!

Olivia, prietena sa, nu-și ascunde îngrijorarea în fața gloriei de care se bucură în ultima vreme bărbatul pe care-l iubește de un an și jumătate. S-au cunoscut prin intermediul coregrafei lui Philippe, Natașa Dabadie. Nu l-a putut însoți la Lillehammer pentru că acest vo-

laj i-ar fi costat foarte mult și ea are, de altfel, propria carieră: este dansatoare. Philippe nu ezită să spună: „Dacă am patinat bine este și datorită Oliviei!“

În parcul castelului Dampierre, Philippe încearcă, cu tandrețe, să-l alunge Oliviei neliniștile provocate de succesul său. Ea nu se poate opri să se gândească la noul lor program ce la rezervă foarte puțin timp pentru a

fi împreună. Când nu este el plecat într-un turneu, trebuie ea să plece... „Avem probleme, dar, cum ne iubim, le vom depăși“ — afirmă încrezător Philippe.

Singurul martor al momentelor lor de liniște și tandrețe este câinele proprietarului castelului, în al cărui parcare cei doi caută să-și păstreze echilibrul.

Pagini realizate de POMPILIU L. DUMITRESCU ■

ARBITRUL VIITORULUI portretul-robot

Convocați pentru o riguroasă selecție într-un stagiu la Dallas, arbitrii de pe lista inițială a Federației Internaționale de Fotbal (FIFA) pentru turneul final al Campionatului Mondial din SUA au fost supuși la teste, în special fizice, foarte riguroase, ziariștii prezenți la fața locului schițând chiar un portret-robot al cavalerului fluierului conform exigențelor fotbalului fotbalistic mondial: cel mult 40 de ani, bun sprinter (1,2 secunde pe 50 de metri), dar și cu o rezistență deosebită, fiind în stare să alerge peste 2700 m în 12 minute. Acesta este celebrul test Cooper, de la numele inventatorului, fost preparator fizic al astronautilor americani și, cum se spune, „inventatorul“ joggingului. Dealtfel, domnul Cooper a fost prezent la amintitul stagiul de pregătire, în calitate de consilier.

Dacă în ce privește condițiile fizice, lucrurile sunt limpede, după exemplele de mai sus, nu numai în această privință se observă o nouă optică față de arbitrii viitorului. Este clar pentru toată lumea că într-un viitor nu foarte îndepărtat, arbitrii vor deveni profesioniști, schimbare logică, deoarece la sumele care se vehiculează în fotbalul actual singurul amator era tocmai această piesă foarte importantă a jocului. De fapt, în unele țări baremurile de arbitraj indică absolut clar aceeași tendință. În Italia, de pildă, este vorba de 800 de dolari de muncă, iar pregătirea fizică — zilnică — a arbitrilor este plătită de Liga cluburilor. Tot astfel, ei sunt obligați să dea un test fizic săptămânal. În aceste condiții, vârsta va scădea din nou — jocul s-a iuțit considerabil — ceea ce înseamnă o specializare precoce. Probabil, intrarea în arbitraj se va face pe la 18-19 ani și, practic, nu vom mai avea cavaleri ai fotbalului fosti jucători, o „modă“ pe cale de dispariție.

Și ca să revenim la stagiul recent din SUA, să vă spunem că pe primul loc la probele fizice s-a situat un arbitru din Insulele Mauritiuz. Iar unii reputați „fluierasi“ europeni se pare că vor rămâne acasă...

TEODORA OPREA ■

PENTRU CREȘTEREA PERFORMANȚEI, SPORTIVII VOR MÂNCA ȘI FUDULII DE MAIMUȚĂ

În lumea sportivilor de înaltă performanță își face loc „dopajul“ cu produse naturale. Aceasta datorită intensificării controalelor antidoping și a consecințelor acestora: eliminarea din concurs, sau chiar suspendarea celor depistați ca dopați cu preparate chimice stimulante. Acum, la modă sunt stimulanti naturali, aleși cu grijă dintre cele mai cunoscute produse: sângele proaspăt de broască testoașă, ex-

tractul de fudulii de maimuță, distilatul de gală (șogoașă de ciistic), armurariul (silybum marianum), uleiul de susan (sesanum indicum), extractul de degetel (digitalis purpurea), Cartagina (cunoscută ca vitamina T) și altele. Se afirmă că toți acești stimulanti naturali contribuie la sporirea rezistenței fizice și a tenacității.

IOANA A. VAGO ■

Arbitrii — oameni chinuți

Dar le place, o să vedeți de ce. Dacă aveți curiozitatea să aruncați o privire ageră, de vultur plesuv, asupra delegațiilor de arbitri din campionatele primelor noastre divizii de fotbal, n-aveți cum să nu vărsați o lacrimă de compătimire față de acești năpăstuiți ai soartei. Domnilor, îi trambulează federația asta ceva de speriat, le alege deplasările cele mai lungi, deși duc viața bieților oameni mai mult pe trenuri. Să nu vorbim, însă, în abstract. Iată, la un meci recent de la Timișoara, „Jiniori“ au fost unul din Calărăși, celălalt din Botoșani. Ba primul a declarat

că pentru el e mai ușor să ajungă la Istanbul, iar botoșeneanul dacă o ia în pas vloi trece granița mîntenăș. Tot așa, la o partidă din divizia A, din București, cei trei negri miteli erau din Timișoara și Piatra Neamț, că la Ploiești sau să zicem la Brașov nu găsești arbitri să dai cu tunul. De ce zicem că le place? Păi, simplu, baremurile de arbitraj sunt în funcție de distanța parcursă, și dacă tot îți strici weekend-urile mîcar să iei un ban grămadă. Iar cluburile nu se plîng, înghit în sec și plătesc. Că dacă ar face vreo lăcrimație la stăpînire s-ar procopsi la toate meciurile acasă cu fluierași reputați ca „negăzdari“, iar în deplasare cu d-ăia taman invers. Toată lumea mulțumită și cu lacrimi pe obraji!

Bogdan Stănculescu: „Proverbe românești“

Simpatie personajul fiul avocatului cepeșist Puțu, când o dată el pe mahala. Și unde, în

Ferentari, în vreun parc, așa, între amici? Aș, nu se încurcă el cu intimități de-astea, o trîntește pe postul național de televiziune, zicînd în vîz și auzul națiunii celebrul proverb românesc „Facerea de bine, ...utere de mamă!“ Bravo, bălatu!, ce atîtea eufemisme, fandoseli, figuri de stil? Zi-le neaș! Și tîtuși, parcă-i cam tare, ne-am zis (dovadă că și noi ni-am transcris în întregime suava expresie). Nu-i e teamă că-l dau în afară, căt e el bălatul lui tîticu!, „bărbatul la 30 de ani, destept, frumos și cu bani!“? Și, orișicît, la TVR nu-l rîu deloc, mai o Americă (unde a filmat 3.12 m de peliculă, restul reportajului cu echipa SUA făcîndu-l acasă, din tăleturi, cum își face și Rado Timofte revista), mai un Mexic, tot pentru fotbal, deși a recunoscut pe post că habar n-are de acest sport. Care o fi misterul? Acum, dumneavoastră ne știți, nu mai dormim nopțile până nu aflăm ce și cum. Ei, vreau să vă spun că azi-noapte am dormit tun. Curajul culegător

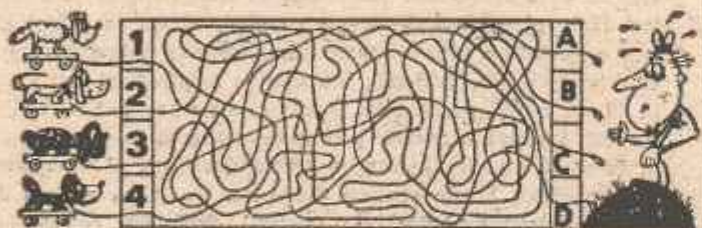
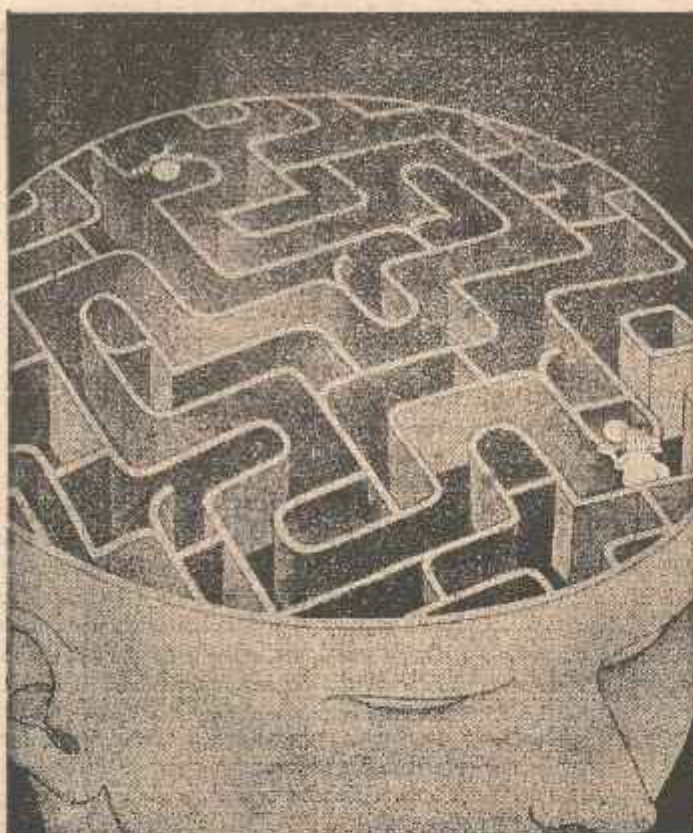
de folclor avea în buzunar, în momentul în care a slobozit porumbelul, transferul pentru Canal 31. Când l-oți auzi și acolo cu una cam decoltată, precis își ia valesa la Antena 1.

S-a schimbat guvernul!

Mare veste, păcat că ziarele rare o au cu politica n-au prins știrea-bombă, deși au armate de reporteri peste tot. Și uite că a venit un cotidian de sport roșu ca para (cam mîlăiată) și ne-a spus nouă-tea. E drept, mai pe ocolite, să nu ne crape, doamne-fereste, vreo arteră de atîta bucurie. Iată, citiți și dumneavoastră printre rînduri: „Un rol foarte important în acest demers (e vorba de votarea în Senat a Legii sponsorizării — n.n.) l-au avut foștii fotbaliști Emil Negruțiu și Dan Tulpan. Interesant e că primul aparține puterii, iar celălalt e din opoziție“. Și cum noi știm că „primul“ e din PAC, iar „celălalt“ din PDSR, e clar, a venit opoziția la putere. Mi-e și frică să nu fie o greșală.

Le-a venit inima la loc

De vreo lună, la Federația română de fotbal era o posomoreană de mai mare mîla, un aer de îngrijorare, așa, o lehamite. Ei, de înțeles, am jucăat cam prost cu Irlanda de Nord. Hai, băieți, fruntea sus, mai e până la World Cup, ce drăcu!, se vor mobiliza băieții, sunau încurajările. Ei, nimic. Până mai deunăzi, când, după ce au răsfoit ziarele, federații au început un chiul, o topăială de răsuna valea. Ne-am uitat și noi prin gazete să vedem care-i motivul bucuriei. N-am prea găsit, până și ziarul guvernului avea un ton sobru, nu ne mai spunea că re-a crescut nivelul de trai. Dar până la urmă, deși cam pricăjită, am dibuit și noi și reamînune: campania de interdicere a alcoolului în timpul turneului final din SUA a răzuit baltă! Se poate bea pe săturate la World Cup! Vă înmaginați ce comaruri în această lună de incertitudine! Cu atît mai mare fu vesel

Anecdote

Profesorul :

— Care dintre voi ascultă cel mai mult pe mama ?

Un elev :

— Tata.

La examen :

— Cum te numești dumneata ?

— Popescu Dan, răspunde candidatul bucuros.

— Și de ce, mă rog, atâta bucurie pe chipul dumitale ?

— Iertăți-mă, dar sunt fericit că am răspuns bine la prima întrebare.

La școală :

— Să-mi spună cineva unde se află în Europa munții cel mai înalți.

— Pe hartă, domnule profesor.

Profesorul :

— De ce ai întârziat, Ionescu ?

— Tata a avut nevoie de mine.

— Și nu se putea adresa altcuiva ?

— Nu, domnule.

— Dar ce avea atât de urgent de făcut ?

— Voia să mă prindă, să-mi tragă o mamă de bătaie !

Bătrânul învățător, examinând geamul spart :

— Dar e mai grav decât mi-am închipuit. E spart pe ambele părți !

Mama, conducându-și băiețelul la ziua lui Dănuț, colegul de grădiniță :

— Și nu uita, pușor, când se termină petrecerea să-i ceri scuze mamei lui Dănuț.

— Vă sfătuiesc, spune profesorul elevilor săi, să numărați înoldeauna până la douăzeci înainte de a spune ceva important și până la o sută când aveți de spus ceva deosebit.

A doua zi, în timp ce elevii își scriau teza la matematică, profesorul se încălzea cu spatele lipit de sobă. La un moment dat sesiză un murmur în clasă :

97... 98... 99... 100 ! Și deodată elevii strigă în cor :

— Domnule, v-a luat foc haina !

Un profesor încearcă să explice în clasă semnificația cuvântului relaxare :

— Pentru exemplificare, îl vom ruga pe Stelică să ne spună ce face tatăl lui, seara, când se întoarce acasă.

— Păi, asta vrea și mama să afle ! răspunde elevul.

La școală se predă lecția despre fracții. Profesoara întreabă :

— Dacă tai o bucată de carne în două, ce obții ?

— Două jumătăți.

— Bine. Dar dacă o tai în patru ?

— Patru sferturi.

— Foarte bine. Și dacă o tai în treizeci și două ?

— Carne tocată, doamnă profesoară !

— Doctore, când mă trezesc dimineața am niște amețeli groaznice. După o jumătate de oră îmi trec...

— Treziți-vă cu o jumătate de oră mai târziu !

— Dragul meu, am cumpărat o carte, m-am apucat s-o citesc, dar la pagina a treia am adormit. Ce să fac cu ea ?

— Pune-o în dulăpiorul cu medicamente !

— Doriți să vă scot maseaua fără durere ?

— Nu, nu, vă implor, scoteți-mi și durerea !

— Deoarece te-ai însănătoșit, poți să bei câte o halbă de bere pe zi !

— Dar noaptea, câte pot să beau, domnule doctor ? !

VIRGIL TEODORESCU ■

SIMILITUDINI

Integramă de Mihai ZGUBEA

	PIROMANĂ	COLEG	CRUNT	NOTĂ MUZICALĂ	NITROGEN	SIMPLIFICARE A UNUI DESEN	CUTII DE VOT
	OM DE ACȚIUNE	PUTERE	PERSONALITATE (pl)	CARIE I	RĂMASĂ AFARĂ	IN APROPIERE	MIGRĂRĂ
	ETAJE				PRODUS DE VÂNT		
	VÂND BERE				BEVE I		
				LUPĂ			
LUATE CU FORȚĂ	LIMPEZINE	DEFEL (2 env.)			PRONUME PERSONAL		CLARĂ
SEMNE DE REȚINERE	EXPEDITIV	CAMPIONI			POD PLUTITOR		
					SAMAVOLNICIE		CREANȚĂ
					PROTECȚIE		
INDIENI HOTI			IN CARAPACE				
INSPĂIMÂNTAT					CERTAT		
					OBICEI		
120 m ² (pl.)		ECHIPĂ SPORTIVĂ		CASTANIU		LECȚIE	
DELICAT		PANĂ		OS DE JOC		PLIN DE ALUMINE	
			POLEITĂ				
			APROAPE NOUĂ				
AGRESOR				FEL DE A FI			
APĂRUT				GUTEI			
		A BATE RITMIC			IN STUP I		
CEL UN ÎNALT VÂRF DIN ÎNĂLȚĂ			PÂNZA DE FILM				

